Влада - Радам!

# Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 215 (1465) ♦ Субота, 16 листопада 1996 року ♦ Ціна договірна

# Буковинський почерк на Марсі

***Сьогодні, 16 листопада, з космодрому Байконур стартує міжнародна космічна станція «Марс-96».***

Учасники програми комплексного вивчення «червоної» планети — фахівці з - понад двадцяти країн світу. Керування космічним апаратом здійснюватиметься з території України.

На борту унікального міжпланетного комплексу працюватимуть і два прилади, розроблені колективом відкритого акціонерного товариства «Центральне конструкторське бюро «Ритм» із Чернівців. Один з них є серцевиною фур'є-спектрометра, що вивчатиме під час довготривалої експедиції атмосферу Марса. Інший — «Планета» — триматиме під контролем пилові хмари, визначатиме їхній склад, передаватиме відомості про рельєф загадкової планети. Виготовлено його на базі високоточного фотоприймального 128-канального пристрою, розробленого буковинцями на замовлення організаторів космічної експедиції. У цьому науковому напрямі ЦКБ «Ритм» не має собі рівних у світі. В Чернівцях уже створено п'ять модифікацій таких надчутливих приладів.

Розробки чернівчан використали в блоках міжпланетного комплексу італійські, бельгійські та французькі вчені.

Очолює ЦКБ «Ритм» відомий буковинський учений, лауреат Державної премії в галузі науки і техніки України Віталій Омельчук.

**Тему продовжено на 12-й стор.**

Парламентська хроніка

## Про зв'язки й зарплату

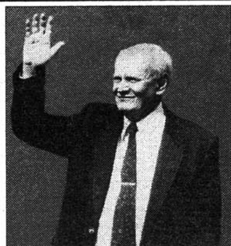
*Ранкове і денне засідання 15 листопада*

Депутати надали трибуну високому гостеві нашої держави Президентові Угорської Республіки Арпаду Гьонцу, який у своєму виступі високо оцінив розвиток добросусідських взаємин двох країн, демократичний поступ України, привітав прагнення нашої держави інтегруватися в європейську спільноту.

Арпад Гьонц зазначив, що в Угорщині успішно розвивається парламентська демократія, нині також створено всі умови для розвитку ринкової економіки.

Після його виступу депутати приступили до звичної роботи: затвердили свої запити до Президента.

**(Закінчення на 2-й стор.)**



## А третій завжди зайвий

«Угорщина має великий вплив на розвиток європейського процесу, тому співробітництво з Будапештом є таким важливим для нас», — зазначив Голова Верховної Ради України Олександр Мороз під час зустрічі з Президентом Угорської Республіки Арпадом Гьонцем.

Обидві сторони обговорили перспективи розвитку двосторонніх україно-угорських відносин, а також проблеми європейської безпеки. Неодноразово наголошувалося, що стабільність східноєвропейського регіону залежатиме, насамперед, від успіху економічних реформ у посткомуністичних державах.

Проте й досі дискусійним залишається питання розширення НАТО на Схід. Угорський Президент висловив побажання, щоб Україна надалі мала вагоміше слово у діалозі НАТО з Росією. На його думку, нині Північноатлантичний альянс не прагне до протистояння з Москвою, тому вступ Угорщини до військово-політичного блоку не сприятиме перетворенню України на «буферну зону». Натомість Олександр Мороз так не вважає. Глава парламенту переконаний, що східноєвропейські країни, прагнучи приєднатися до НАТО, нехтують інтересами сусідніх держав, зокрема й України.

# КРИЛАТІ НОВИНИ: тяжіння небесної безодні

Він гідний того, аби людина, що вимуштрувала його, схилила перед ним голову. Найдавніший засіб зв'язку та інформації, голуб вабив «гомо сапієнсів» не лише своїми діловими якостями. Поглинутий пристрастю, голуб'ятник раптом опинявся перед істиною: то не він підкорив — то його підкорили, перетворивши на служника граціозних крил та незатьмареної пташиної душі.

Від імені цього птаха віє архаїкою. З недалекого нашого минулого прилітає в олівцевому начерку голуб Пікассо. Тужать грамплатівки, вихлюпуючи з вікон на бруківку латиноамериканську пісеньку: «О голубко моя...». А в кожному дворі — голубник: для посвячених «птахознавців» мати хоч пару поштових голубів було престижно.

**(Закінчення на 7-й стор.)**



## Можна домовитися й по телефону

Президент України Леонід Кучма обговорив у телефонній розмові з директором-розпорядником Міжнародного валютного фонду Мішелем Камдессю питання значного розширення міжнародної фінансової підтримки програми економічного відродження, розробленої урядом країни, повідомляє «Інтерфакс-Україна». Л. Кучма поінформував співрозмовника про заходи щодо реформування податкової і бюджетної системи України, відновлення інвестиційного процесу, розгортання структурної перебудови економіки.

Співрозмовники дійшли думки про наявність сприятливих можливостей для активізації спільних дій щодо істотного прискорення економічних реформ в Україні, повідомили в прес-службі Президента. Міжнародна фінансова допомога дасть змогу вивільнити кошти на обслуговування внутрішніх зобов'язань України з цінних паперів (облігацій).

**Читайте в суботньому випуску:**

Як писалося колись в одній цілком серйозній статті у ЗВ'ЯЗКУ з РОЗВ'ЯЗАННЯМ питань, ПОВ'ЯЗАНИХ з роботою працівників ЗВ'ЯЗКУ, ми ЗОБОВ'ЯЗАНІ...

Коротше, весь сьогоднішній номер так чи інакше пов'язаний (вибачте за повтор) із святом працівників електронних комунікацій і того-таки зв'язку у всіх можливих його іпостасях та аспектах — давніх і новітніх, земних і космічних, часових і просторових, технічних і, передусім, суто людських...

Офіційно

## У Центральній виборчій комісії по виборах народних депутатів України

13 листопада 1996 року відбулося засідання Центральної виборчої комісії по виборах народних депутатів України, на якому було розглянуто питання, пов'язані з результатами виборів народного депутата України замість вибулого в Іллічівському виборчому окрузі № 295 (Одеська область), які відбулися 15 вересня ц. р.

За результатами голосування окружна виборча комісія прийняла рішення вважати тут обраним народним депутатом України Сергієнка В. І., який одержав майже 68 відсотків голосів виборців, що взяли участь у голосуванні. Після проведення виборів до окружної та Центральної виборчих комісій надійшло ряд звернень від колишнього кандидата в народні депутати України по цьому округу Мальцева О. В. (за нього проголосувало близько 20 відсотків виборців) та його довірених осіб, які вважали, що під час проведення виборів були допущені серйозні порушення, внаслідок чого вибори мають бути визнані недійсними.

Розглянувши заяви суб'єктів виборчого процесу, проаналізувавши подані ними матеріали, а також протоколи, рішення, списки виборців, інші документи окружної та дільничних виборчих комісій, результати проведеного безпосередньо в окрузі ознайомлення з обставинами, в яких проходили вибори, Центральна виборча комісія констатувала, що викладені у зазначених зверненнях відомості підтвердилися лише частково у деяких випадках, а виявлені порушення, що мали місце на окремих дільницях, з огляду на їх фактичні наслідки не могли суттєво вплинути на результати виборів у Іллічівському виборчому окрузі в цілому.

Враховуючи наведене, Центральна виборча комісія дійшла висновку, що правових підстав для визнання цих виборів не дійсними та скасування рішення окружної виборчої комісії про обрання депутатом від Іллічівського виборчого округу №295 (Одеська область) Сергієнка В. І. немає, і зареєструвала його народним депутатом України. Постанова про це буде опублікована в газеті «Голос України».

Комісія також розглянула питання про призначення виборів народного депутата України в Надвірнянському виборчому окрузі №201 (Івано-Франківська область) замість вибулого народного депутата України Костицького М. В. у зв'язку з обранням його членом Конституційного Суду України та достроковим припиненням його повноважень Верховною Радою України 29 жовтня 1996 року згідно з особистою заявою відповідно до статті 81 Конституції України. Вибори у цьому окрузі призначено на 2 березня 1997 року, затверджено календарний план основних організаційних заходів по їх підготовці і проведенню, інші документи.

У роботі Центральної виборчої комісії взяли участь представники політичних партій, засобів масової інформації, інші запрошені.

Вів засідання голова Центральної виборчої комісії І. Ємець.

## Уточнення

27 вересня у статті «Для кого «грають» хлопці Ільїна? або Дещо про комерцію» випадково згадується Державний митний комітет та заступник голови Держмиткому С. Яценко. Просимо вибачення за неточність, що трапилася з вини автора.

Парламентська хроніка

# Виборчі системи: яку одержимо?

### Денне та вечірнє засідання 14 листопада

Як видно, в ході обговорення питання про амністію гірникам, що брали участь у масових акціях протесту проти невиплати зарплати та соціальних виплат (лютий-липень 1996 року), народні депутати добряче «випустили пару». Тож на час після перерви барометр сесійної погоди показував «змінну хмарність».

Другий пік емоційної та політичної напруги цього дня припав на обговорення проекту закону про вибори народних депутатів (нова редакція). Що й зрозуміло. Адже, як зазначали під час обговорення деякі парламентарії, за своїм значенням цей закон — другий після Конституції. Бо від того, яку систему виборів буде прийнято, вирішального значення набуває, хто прийде до керма законодавчої влади. Як образно висловився О. Ємець, визначиться, матимемо або призначених, або куплених депутатів. На що ми реально заслуговуємо? Це залежить від того, чого на чашу доленосних терезів буде кинуто більше — здорового глузду чи політичних амбіцій і політиканства.

На розгляд сесії було представлено п'ять проектів закону нової виборчої системи. Їх зміст і суть доповіли автори-розробники або ті, кому це доручили зробити авторські групи. Перший виступив О. Лавринович, потім О. Стешенко, Ю. Буздуган, О. Карпов, О. Ємець. Не варто переказувати, до яких аргументів вдавався кожний на доказ переваг свого проекту. Одні обстоювали вигоди мажоритарної системи, інші —пропорційної. Не відкидався і компромісний варіант: запровадити змішану систему (мажоритарно-пропорційну, з представництвом 50:50). Практично всі сходилися на одному: провідна роль у висуненні кандидатів має належати політичним партіям. Та з них, яка переможе на виборах, здобуде право визначати політику держави, водночас — нести відповідальність за результати здійснення своєї політики. Досі цього немає, тому й питати за економічні провали нема з кого.



Годину було відведено на обгрунтування проектів. Ще годину тривало палке обговорення, в якому від фракцій та груп взяли участь 13 народних депутатів. Більшість їх висловилася на користь прийняття пропорційної системи виборів. Зазначалося також, що зволікання з прийняттям закону про вибори неприпустиме.

З огляду на це виникло гостре питання: який з п'яти проектів узяти за основу, з наступними його доопрацюванням і винесенням для остаточного прийняття узгодженого варіанта? Вдалися до рейтингового голосування. Найбільше голосів (176) набрав проект, розроблений О. Стешенком. Сесія прийняла постанову, яка передбачає створення Тимчасової спеціальної погоджувальної комісії з числа представників депутатських фракцій і груп. Ця комісія, взявши за основу проект О. Стешенка, врахувавши пропозиції, висловлені в ході обговорення, має подати в квітні 1997 року єдиний погоджений проект закону про вибори народних депутатів.

**Іван ДМИТРЕНКО.**

# Про зв'язки й зарплату

(Початок на 1-й стор.).

Міністр праці Микола Білоблоцький виступив з проектом закону "Про внесення змін і доповнень до окремих законів України щодо оплати праці". Суть змін, пропонованих Кабінетом міністрів, полягає в тому, щоб уряд міг регулювати оплату праці як у бюджетній сфері, так і на державних підприємствах, оскільки нині існують надто високі перепади в зарплаті працівників різних галузей.

Варто зазначити, що думки народних обранців з приводу цього законопроекту розділилися. Частина, критикуючи його, водночас вважала за потрібне прийняти законопроект. Про це, зокрема, йшлося у виступах Анатолія Моцпана, Богдана Ярошинського, Михайла Павловського, Юрія Буздугана та інших промовців. На їхню думку, урядові насамперед треба подумати про реформування податкової системи і системи оплати праці, адже бідність людей гальмує розвиток вітчизняної економіки.

Інша частина депутатів (яскравий зразок — виступ Наталії Вітренко) виступила категорично проти обговорюваного законопроекту. Вони вважають, що цей законодавчий акт суперечить ратифікованим міжнародним документам, поглибить економічну кризу.

### Ранкове і денне засідання 15 листопада

Саме тому Голова Верховної Ради Олександр Мороз спершу ознайомив депутатів з проектом постанови, яка була підготовлена Володимиром Марченком. У ній ішлося про те, щоб законопроект про внесення змін і доповнень до законів України про оплату праці зняти з обговорення. Народні обранці цю пропозицію не прийняли. Щоправда, не набрав необхідної кількості голосів і проект постанови, внесений Кабінетом міністрів. Як з'ясувалося потім, частина народних депутатів витягла картки, блокуючи таким чином роботу сесії. Причина —поява в сесійному залі проекту постанови щодо Криму, який розробив народний депутат Іван Симоненко.

Отже, прийнято рішення проголосувати проект постанови наступного тижня.

**Володимир КОРОЛЮК.**

Після перерви, схоже, депутати вирішили все-таки розставити крапки над «і» з розповсюдженим проектом постанови, який підготував Іван Симоненко.

Лідер Руху В'ячеслав Чорновіл зачитав і прокоментував документ, який, на його думку, містить у собі всі ознаки антиконституційної діяльності. Він попередив, що готуються відповідні кроки Президента та уряду. В'ячеслав Чорновіл вимагає службового розслідування щодо посадових осіб, причетних до появи в залі проекту постанови без обговорення його в комісіях.

Олександр Мороз зачитав своє розпорядження, в якому, по суті, містилися пункти, які стосувалися вимог, висловлених лідером Руху.

Отже, конфліктна ситуація була вичерпана, і народні обранці приступили до роботи над законопроектами. Майже без обговорення були прийняті закони "Про державний матеріальний резерв", «Про космічну діяльність», "Про відпустки», "Про внесення змін до Декрету Кабінету міністрів України від 11 січня 1993 року про єдиний митний тариф України». Потім було ратифіковано ряд міжнародних угод нашої держави з іншими країнами.

Верховна Рада України привітала з професійними святами працівників радіо, телебачення і зв'язку, трудівників сільського господарства, а студентів — з Міжнародним днем студента.

## ЗАЯВА Верховної Ради України

15 листопада 1996 року серед народних депутатів України розповсюджено проект закону України про виведення військових формувань Російської Федерації з території України, внесений народним депутатом України Симоненком І. П. (Новозаводський виборчий округ № 440, Чернігівська область).

У законопроекті містяться положення щодо територіальної цілісності України, статусу її окремих адміністративно-територіальних одиниць, військових підрозділів Збройних Сил України, військовослужбовців та членів їх сімей, викладені в явно провокаційній і образливій формі.

Верховна Рада України, ставлячись з повагою до права народного депутата України на законодавчу ініціативу, рішуче засуджує зміст цього проекту закону, який грубо суперечить Конституції України.

м. Київ,
15 листопада 1996 року.

Привітання

## Селянам України

Така вона споконвічна доля селянина — бути ближче усіх до землі, тримати відповідь перед Богом і совістю за те, щоб нагодувати мільйони людей. Мені особливо приємно від імені уряду України щиро привітати вас, невтомних трударів, із святом — Днем працівників сільського господарства, — говориться у привітанні Прем`єр-міністра України Павла Лазаренко. У найважчі часи Україна виживала завдяки натрудженим селянським рукам.

Ось і цього, далеко несприятливого року, попри економічні труднощі, ви зробили усе, щоб Україна була з продовольством і сировиною. Тільки для державних потреб в засіки засипано майже 5 млн. тонн зерна. Ще 1 млн. тонн збіжжя закуплено регіонами. Увесь інший зібраний урожай є власністю селянських господарств. Хай же щастить вам добре розпорядитися ним, відчути себе дійсними господарями землі, як те гарантує прийнята Конституція України.

Хай вам таланить у вашій благородній справі і в усіх починаннях! Нехай це свято додасть кожному з вас більше тепла, віри й надії на краще майбутнє!

***Від імені уряду України Прем`єр-міністр України Павло Лазаренко щиро привітав з професійним святом працівників радіо, телебачення та зв'язку.***

Незаперечними є вагома роль телебачення і радіомовлення, насамперед, у громадсько-політичному житті України, їх важливий вплив на формування громадянської гідності та національної свідомості. Надійний, сучасний зв`язок забезпечує повноцінну життєдіяльність населення України, підносить міжнародний авторитет нашої держави.

Уряд України і надалі сприятиме розвитку електронних засобів масової інформації та зв`язку, збереженню і безперебійному функціонуванню національного телерадіопростору. Це в інтересах нашого народу, в інтересах зміцнення міжнародних позицій держави.

Зичу вам невтомного творчого пошуку і наснаги.

Доброго здоров`я, щастя, добробуту, нових звершень вам і вашим родинам!

## Зі святом, колеги!

Сердечно вітаємо працівників радіо, телебачення та зв'язку з професійним святом!

Життя держави неможливо уявити без сумлінної і наполегливої праці багатотисячного загону журналістів, режисерів, операторів, інженерів і техніків, фахівців з електронних засобів масової інформації. Кожного дня ви несете в домівки громадян України інформацію про політичне, соціально-економічне і культурне життя держави, задовольняєте їхні духовні інтереси, надаєте кращі надбання національної і світової культури.

Подяка всім, хто присвятив себе справі подальшого розвитку телебачення і радіомовлення нашої Батьківщини!

Бажаємо всім працівникам телебачення і радіомовлення невичерпної енергії в роботі, міцного здоров'я, особистого благополуччя.

**Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення.**

## Нагороди

Указами Президента України з нагоди Дня працівників радіо, телебачення та зв`язку присвоєно почесні звання України групі працівників цих галузей за заслуги у розвитку телебачення і радіомовлення, вагомий особистий внесок у забезпечення споживачів засобами і послугами зв`язку, високий професіоналізм.

Почесних звань удостоєні працівники радіо і телебачення —автори численних публікацій і передач про політичне, соціально-економічне та культурне життя України, що знаходять широку глядацьку і слухацьку аудиторію, мають чітку державницьку позицію.

Серед відзначених також висококваліфіковані зв`язківці, які своєю самовідданою працею роблять внесок у створення єдиної національної системи зв`язку, збільшення обсягів надання послуг населенню, забезпечення безперебійного функціонування засобів зв`язку.

**Заввідділом нагород В.КУЦЕНКО.**

Леонід БРОВЧЕНКО, «Голос України»

# «Уатсон, зайдіть до мене, допоможіть»

*ПЕРША в історії людства телефонна розмова, яка відбулася 120 років тому, містила в собі прохання допомогти. Саме такі слова, винесені в заголовок, вигукнув у трубку Олександр Белл, який сконструював перший телефон. Виливши випадково на себе кислоту, О. Белл покликав на допомогу помічника, який сидів у сусідній кімнаті.*

*Сьогодні без телефонного зв'язку, відстань дії якого сягнула далеко за межі двох сусідніх кімнат, уже не можна уявити свого існування. Телефон — надійний помічник людини. На жаль, фінансово-економічні негаразди, які густим туманом оповили державу, не обминули і цю важливу галузь господарського комплексу. Проте є у цій неприємно-вологій пелені і світлі, сонячні острівці. Утворені вони не милістю Божою, а працею людською. Існують вони там, де не констатують наші біди і зітхають, чекаючи на краще завтра, а самі облаштовують своє сьогодення, думаючи про краще завтра. Один з таких острівців обладновано руками і талантом білоцерківських зв'язківців.*

На підтвердження лише кілька штрихів і цифр. За дев'ять місяців прибуток становив 115,4 відсотка. Чотириста сімдесят щасливців стали абонентами телефонної мережі. Телефонна щільність у місті і районі досягла рівня 41 телефон на 100 сімей. Зважте, все це за умови майже нульового фінансування з бюджету. Ну, немає у держави грошей на розвиток телефонної мережі. Немає.

Спрацьовує класичне правило: рятування на воді —справа рук тих, хто потопає. А щоб хоч якось підсобити потопальникам, Кабмін 22.12.94 прийняв постанову № 576, якою дозволив на розвиток телефонної мережі залучати кошти населення та організацій. Та коли б білоцерківці чекали цього рішення уряду, то вони, звичайно, не набрали б отих темпів, з якими працюють сьогодні. Річ у тім, що в Білій Церкві таку форму фінансування почали впроваджувати ще 1990 року. Авантюризм? Не поспішаймо з висновками.

Законодавчою базою такого, на той час, авантюризму послужило рішення міськвиконкому, яке зобов'язало організації та підприємства залежно від кількості телефонів виділяти вузлу кошти, які надходили виключно на розвиток мережі. Звичайно, таке рішення було прийняте з подання зв'язківців. Зате організаціям і підприємствам було надано додаткові права у користуванні телефоном. Уже наступного року саме на залучені кошти було відкрили більш як півтори тисячі нових номерів, ще через рік — дві тисячі. І пішло-поїхало. Стабільно з року в рік. Аж тут і офіційне рішення Кабміну законодавчо підкріпило правомірність дій білоцерківців. За шість років ємність АТС у місті і на селі зросла більш як на вісім тисяч номерів. На сто відсотків — за рахунок залучених коштів. У області цей показник становить 18 відсотків.

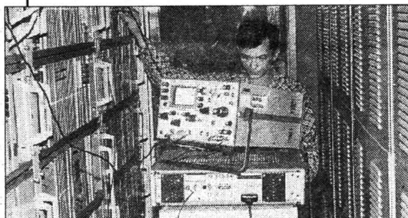
—Усі залучені кошти надходили виключно на розвиток телефонної мережі міста і сіл, витрачалися тільки на об'єкти, передбачені рішенням виконкому і договорами. Вони навіть осідали на окремому рахунку, — розповідає начальник «Білоцерквайтелеком» Іван Бабанюк. — Так легше було контролювати рух коштів. І нам, і виконкому. Нині ємність АТС у місті більш як 40 тисяч номерів, на селі — близько 5 тисяч.

У пошуку збільшення тарифних доходів два роки тому зв'язківці почали запроваджувати апаратуру похвилинного обліку розмов. Доход зріс на 25 відсотків. Ринок є ринок. Хочеш годинами теревенити по телефону? Будь ласка. Але плати. Справедливо? Для тих, хто сумнівається, додам, що за такими правилами живе весь цивілізований світ.

Наступного року все місто буде переведено на похвилинний облік розмов, а ще через рік — і сільська мережа. Частина зароблених коштів піде на будівництво центру технічної експлуатації сільських АТС, на інші потреби.

Що дало самофінансування самим зв'язківцям? Вузол комп'ютеризовано. На 70 одиниць оновили транспортний цех. Збудовано 34 квартири для співробітників. Невдовзі зв'язківці мають справляти новосілля у красені — Будинку зв'язку, який готовий на 80 відсотків. Введення цього об'єкта збільшить ємність телефонної мережі міста майже наполовину до наявної.

Біла Церква
Київської області.



Іван ІЛЛЯШ, «Голос України»

# Поштаря чекають не лише з листом,
## або Тугому гаманцеві — 250 задоволень



*ПІСЛЯ раптового розірвання «шлюбу» їй пророкували незавидну перспективу. Скептики мали на те підстави: десятиліттями пошту вважали «утриманкою» електрозв'язку. Проте вона нині на плаву, набирає обертів і стає дедалі потрібнішою людям.*

*Про це розмова кореспондента «Голосу України» з першим заступником генерального директора об'єднання «Укрпошта» кандидатом технічних наук Олександром МАЦЕПУРОЮ.*

— Найперше, що ми зробили, — підвищили тарифи на поштові послуги. Не вдатися до цього непопулярного заходу не могли — з 1991 року обсяг поштових відправлень зменшився в 7—10 разів. Утім, не заради компенсації своїх затрат ми збільшили ціни. Вони багато років були заниженими. Тарифи і тепер далекі від європейських, але це не означає, що свої проблеми «Укрпошта» вирішуватиме за рахунок клієнтів. Платоспроможність населення відома, і нерозумно було б відштовхувати людей цінами. Адже «Укрпошта» — державне підприємство, завдання якого — надати громадянам максимум доступних за цінами послуг.

**— Цим можна пояснити й організацію незвичної для нашої пошти справи — комерційної торгівлі?**

— Так, для нас вона за всіх часів була інородною. Тепер приносить не лише 7 відсотків доходів, а й матеріально підтримує працівників пошти, у яких середня зарплата 100 гривень. А головне, торгівля дрібним крамом (від хлібини до калош) украй необхідна тисячам наших клієнтів. Особливо на селі...

Нині «Укрпошта» надає 50 видів послуг. А з часом їх буде ще на дві сотні більше.

Приймання різноманітних платежів, розповсюдження реклами, що, до речі, на Заході дає понад 50 відсотків доходів, — послуги, які ми постійно удосконалюємо й розширюємо. В перспективі бачимо відділення зв'язку на кшталт англійських чи французьких — там на пошті можна купити будь-який товар повсякденного попиту, а в крамничках отримати будь-яку поштову послугу.

**— А що має намір запровадити «Укрпошта» найближчим часом, аби наблизити рівень обслуговування до європейських норм і стандартів?**

— У нас створено підприємство «Укртранспошта», яке спеціалізується на перевезенні пошти. Ми хочемо бути незалежні від залізничників. Вже до 2000 року відкриємо автомобільні маршрути до обласних центрів, що розташовані на відстані до 350 кілометрів від столиці. Будемо активно використовувати річковий та авіатранспорт.

Невдовзі наші клієнти зможуть скористатися інформаційно-комп'ютерною мережею. Достатньо сказати, що систему буде підключено до глобальних мереж світу. До речі, послугами Інтернету вже успішно користуються клієнти «Миколаївпошти».

Через кілька місяців налагодимо каталожну торгівлю товарами широкого вжитку (від шампуню до побутових приладів) за цінами, нижчими, ніж у магазинах. Зате з гарантією якості і доставлянням у найвіддаленіше село.

**— Олександре Леонідовичу, Закон України «Про зв'язок» передбачає монопольне право вашого підприємства на виплату пенсій і державної допомоги малозабезпеченим. Певні кола, як мені відомо, хочуть через рішення Верховної Ради передати цю функцію і комерційним структурам. Які наслідки, на ваш погляд, може мати зміна в законі?**

— «Укрпошта» змушена буде скоротити до 40 відсотків мережі поштового зв'язку. А це означає не лише позбавлення десятків тисяч працівників роботи, а й, насамперед, ліквідацію тисяч відділень зв'язку, які обслуговують мільйони громадян. А комерційні структури, запевняю вас, не мають наміру відкривати свої підприємства з надання поштових послуг. Їх мета була й залишиться зірвати куш: 5 відсотків від доставлених сум пенсій на селі і 2,5 відсотка — у місті. До речі, ці проценти визначені на основі собівартості послуг пошти, на балансі якої і приміщення, і матеріальна база. А що у представників альтернативної служби? Кільканадцять кур'єрів і машин...

**— Ваше професійне свято — хороший привід для оцінки роботи колективу об'єднання «Укрпошта».**

— Із задоволенням констатую: я колега 130 тисяч працелюбних, відданих поштовій справі фахівців. В основному це славні жінки. Їм — дяка і шана. Особливо хочеться відзначити трудівників «Харківпошти», «Донецькпошти», «Львівпошти», райвузлів зв'язку Новоград-Волинського Житомирської області, Бориспільського Київської, 13-го відділення зв'язку м. Кіровограда та колег з села Михайлівка Вольнянського району, що на Запоріжжі.

Насамкінець додам, що наші успіхи чи невдачі залежать від економічної ситуації в країні. А якщо до нас підуть клієнти з тугими гаманцями, ми зможемо надати їм і 250 видів послуг.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.




Микола ВОЛОК, «Голос України»

# «Свіжі» газети... через два дні,
## або Хто і як позбавляє права на отримання інформації

Несвоєчасна доставка газет — це, на жаль, не «хвороба росту», а здавнена болячка наших зв'язківців. Ще коли був «Союздрук» з досить добре налагодженим механізмом розповсюдження преси, то й тоді люди скаржилися, що отримували передплачене на другий, третій і четвертий день. Та коли Союз розпався, а зв'язківці розділилися на «Укртелеком» і «Укрпошту», становище не набагато покращилося.

Узяти хоча б нашу газету. Мандрує вона на Кіровоградщину різними шляхами, поїздами та автомобілями від столиці до віддаленого села. Транспорт однаковий, а час прибуття до читачів різний. В одних районах «Голос» чують, тобто читають, у день виходу, в інших — лише наступного дня. І цю схему руху затверджено офіційно. Її і показали в обласному підприємстві поштового зв'язку (ОППЗ) «Кіровоградпошта».

Найбільш пощастило лише кільком районам та обласному центру. Поїздом № 80 «Київ—Дніпропетровськ» о 4.56 прибуває газета до Знам'янки. Звідси авто її везе до Кіровограда, а потім, після обробки різних видань, —до Долинського, Маловисківського та Новомиргородського районів. Туди вона дістається відповідно о 10.05, 9.05 і 9.55 ранку. Знову ж таки, після сортування в райвузлі зв'язку, автомобілями розвозять по селах. Як не дивно, а читачі Знам'янки і району в цей день газети не одержать — не вистачить тиражу. Прибуде о 7.12 поїзд №225 «Київ—Луганськ» до тієї самої Знам'янки. Заберуть з нього газети і повезуть автомобілями до міста Олександрії та Олександрівського і Петрівського районів. А знам'янчанам доведеться зачекати. Поїздом №678 «Київ—Кременчук» прибуде періодика до міста на Дніпрі. Звідти заберуть автомобілем до Світловодська. Онуфріївка, що за два десятки кілометрів, чекатиме, поки в Знам'янку не прибуде о 21.59 поїзд №12 «Київ—Сімферополь» і звідти не перевантажать їй пошту на поїзд «Херсон—Харків», щоб довезти до станції Павлиш. Отой дванадцятий, сімферопольський, і забезпечить пресою решту міст і районів, у тому числі й саму Знам'янку. Запевняють, що «Голос» потрапляє до читачів наступного дня надвечір. А я сумніваюсь. Якщо наша газета виходить п'ять разів на тиждень, то обласні — тричі, районні — двічі або раз. Метикуєте, в чому хитрість? А в тому, що навіть наступного дня листоноша на захоче бити ноги, розносячи одну газету, а збере їх купкою та й рознесе на третій день.

— Не виключено, що й таке може бути, — сказав генеральний директор ОППЗ «Кіровоградпошта» Анатолій Довгаленко. — Я сам «спіймав» один такий випадок у Компаніївському районі. Але це виняток.

Анатолій Миколайович розповів, що вони відмовилися від колишньої практики, коли пошту передавали в села автобусами, молоковозами, або й просто так, з оказією. Тепер краще з транспортом, бензином. Розвозять по поштових відділеннях не лише пресу, а й різні товари, якими там побічно торгують. І все ж таки погодився, що нинішня система доставки преси на Кіровоградщину недосконала. Той же Петрівський райвузол зв'язку (директор Олександр Задорожній) у перший день (хоч йому й визначено графіком) її не забирає. А Компаніївка, що за тридцять кілометрів від Кіровограда, змушена задовольнятися доставкою другого дня.

(Закінчення на 6-й стор.).

## У номер

**Львів**

### Освіта третього тисячоліття

У Львівському державному театрі ім. М. Заньковецької відбулася презентація авторської школи Марії Чумарної. Цей незвичний навчальний заклад зародився п'ять років тому — разом із Незалежністю України. Концепція школи грунтується на ідеях видатних педагогів — Коменського, Сухомлинського. Діти, для яких поезія і філософія є звичним домашнім або класним завданням, вразили дорослих глибиною думки, неординарністю мислення. Досвід школи високо оцінюють Академія педагогічних наук України, Міністерство освіти. Відомі львівські меценати — президент АК «Електрон Банк» Лариса Загородня та президент АТ «ТІС» Мирослав Завойко посприяли презентації школи і виданню першого альманаху дитячої творчості «Чарівна рукавичка». Співорганізатором імпрези виступив корпункт газети «Голос України» у Львові.

**Донецьк**

### Лікнеп для власників землі

Другий етап приватизації землі і реорганізації КСП розпочався на Донеччині. Перший етап роздержавлення власності пройшов за пілотним проектом міжнародної фінансової корпорації у трьох господарствах: імені Леніна Артемівського району, «Іванівське» Красноармійського району та «Росія» Ясинуватського. Тепер рішення про реорганізацію прийняли загальні збори ще у 15 КСП. Кожен з них незабаром перетвориться на кілька самостійних приватних підприємств і фермерських господарств, співвласниками яких стануть, вклавши земельний пай, колишні колгоспники. Оскільки такого досвіду в Україні ще не існує — підготовлено спеціальну програму навчання селян і державних службовців.

**Луцьк**

### Скуштуємо лісові ласощі

Про створення спільних чесько-українських підприємств з переробки сільськогосподарської продукції йдеться у протоколі намірів, що підписаний між Камінь-Каширською райдержадміністрацією Волинської області та чеським акціонерним товариством «Інтерпрамен». Такі підприємства будуть створені на базі Камінь-Каширського консервного заводу та виробничо-торгової фірми «Полісся», яка спеціалізується на переробці деревини і виготовленні столярних виробів. До речі, камінь-каширські ліси багаті на деревину, дикорослі плоди та ягоди, особливо чорницю, суницю, журавлину.

---

Валерій ДРУЖЕНКО, «Голос України»

**Професійний день тижня**

# ТАК І ЖИВЕМО...

*ПРО ТЕ, що реформи на селі поступово, але просуваються, політики говорити вміють і полюбляють. І про те, що треба б «поставити» на сільгосвиробника і зробити його господарем, бо тільки АПК у змозі витягнути з трясовини нашу хвору економіку. Це лунає із найвищих трибун уже не перший рік. Ось лише навряд чи відшукається трудівник-аграрій, який міг би сказати: я відчуваю поступальну ходу реформ і держава робить на мене ставку.*

Тож ми, не вперше повертаючись до життєопису працівника сільського господарства, котрий завтра відзначатиме своє професійне свято, не займатимемося пишномовством і не зловживатимемо тирадами. Обмежимося лише фактами.

За останні роки кількість працівників сільгоспсектора зменшилася з 4792 тис. чол. в 1990 році до 3696 тис. в 1995-му.

Зарплата в агропромисловому комплексі найменша. Особливо мізерна вона була порівняно з іншими галузями торік (55,2 відсотка від її середнього рівня по Україні і 51,3 відсотка від рівня зарплати у промисловості). Це співвідношення найнижче з 1940 року. Працівники багатьох господарств не отримували грошей ще з квітня.

За даними парламентської комісії з питань АПК, земельних ресурсів і соціального розвитку села, за станом на середину вересня на потреби вітчизняного агропрому виділено лише 33,7 відсотка з передбаченого на 9 місяців цього року.

Через брак фінансів щороку зменшують обсяги робіт із збільшення родючості й захисту грунтів від ерозії, що стало однією з причин зниження виробництва зерна. Коли у 1986—1990 роках в Україні його збирали в середньому по 47,4 млн. тонн, то в період 1991—1995 рр. — лише 38,5 млн. А нинішнього року — тільки 25 млн.

Громадське тваринництво збиткове. Торік товаровиробники втратили на ньому 45 трлн. крб. Збитковість з молока 1995 року становила 24 відсотки, телятини — 18, баранини — 34, м'яса птиці — 10.

Щоб купити один зернозбиральний комбайн, багато господарств змушені продавати майже все своє товарне зерно. Із 105 тис. спрацьованих вітчизняних зернових агрегатів до початку збирального сезону-96 вдалося поставити на колеса лише 85 тисяч.

Такий сумний перелік, як уже здогадався читач, можна продовжити. І займе він не одну газетну шпальту. А в цілому, не веселе виходить свято...



---

**Запевнення тижня**

### Подзвони мені, подзвони...

До кінця року об'єднання підприємств електрозв'язку «Укртелеком» здасть в експлуатацію 150 тис. телефонних номерів. На цей час об'єднання уже ввело в дію автоматичні телефонні станції на 200 тис. номерів.

До кінця року буде здано в експлуатацію волоконно-оптичну лінію зв'язку «ВОЛС-Північ» (Київ–Чернігів–кордон Білорусії).

Будівництво цієї лінії фінансується за рахунок кредиту Європейського банку реконструкції та розвитку, наданого на прокладання лінії зв'язку «ВОЛС-Південь» (Київ–Одеса) та підводної системи ITUR, яка з'єднала Італію, Туреччину, Україну й Росію, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

---

**Розслідування тижня**

### ПОЛІТИЧНИХ МОТИВІВ НЕМАЄ

Справу про вбивство народного депутата України Євгена Щербаня передано у відання Генеральної прокуратури. Про це було заявлено на прес-конференції, яка відбулась в обласному центрі і пройшла у Донбаській транспортній прокуратурі, — повідомляє Укрінформ.

По справі про вбивство Євгена Щербаня висунуто низку версій. Версії різні. Розглядаються, наприклад мотиви фінансово-господарської діяльності, політичні мотиви. Не відкинуто слідчою групою як причину вбивства й помсту на основі міжособистих відносин.

Як відзначили учасники прес-конференції, нині немає достатніх підстав говорити про політичні мотиви вбивства Є. Щербаня. Немає доказів і за мотивами посягань на Є. Щербаня як народного депутата. Всі висунуті версії відпрацьовуються, триває збирання інформації, розслідування. Затриманих і заарештованих поки що немає. Тиску на слідство немає. Про хід подальшого розслідування громадськість буде своєчасно проінформовано.

---

## Дошка пошани

### Не голова, а кабінет міністрів

—Чув, на сесії у вівторок обговорювали закон про кабінет міністрів?..

—Ну?!

—Рахував, у нашому кабінеті при портфелі більш як 50 міністрів!

—Ну?!

—Це — поголів'я кабінетів США і Франції, разом узяте!..

—Ну?!

—Я от собі думаю: якби їх там було стільки, як у нас, повний бардак панував би, чи ще гірше?..

—Ну... ти даєш! Плюсуєш — мінусуєш... Ти що, міністр з науки і надзвичайних ситуацій?

—Обіжаєш! Конюх я, конюх!.. Тпру! Приїхали!

### Рекламна пауза

*Рекламу «Спрайту» від ГРТ представляє голова комітету у справах СНД і зв'язках із співвітчизниками Держдуми Росії (депутатська група «Народовладдя») Георгій Тихонов:*



— Коли я ходжу: уявляю себе на вулицях російського міста Севастополя...

— Коли я сплю: мені сниться у бухтах Севастополя не наш флот, а натовський...

— Коли я у вбиральні: від усіх цих думок я... пісяю кип'ятком...

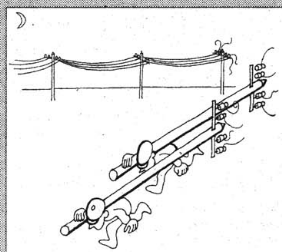
Панове думці, ГРТ радить: пийте «Спрайт»! Лише він, і тільки він, остудить ваші гарячі голови і збереже вбиральні Держдуми від розрухи! Спрайт, о'кей!

### Суцільна остовпілізація

Ви, певне, гадаєте, що вдома, надивившись по телевізору донесхочу «Парламентський вісник», я засяду серед глупої ночі писати заметку до рідної газети? Помиляєтеся, сьогодні при місячному сяйві чи без нього я перебуватиму в районі залізничного перегону між станціями Дарниця — Лівий берег. Що робитиму? А ломом орудуватиму! Колії зриватиму. Що означає ваше дилетантське: нащо?! Від дачі— до київської квартири вузькоколійку прокладатиму. Самі знаєте, які нині з транспортом проблеми... А там, дивись, вагончиком, електровозиком яким поганеньким розживуся і туди-сюди — з вітерцем. Сусідам на заздрість. І на цю ось заметку я дуже сподіваюся! Прочитають її старобешівські хлопці (Донеччина), свій нічний улов — дерев'яні стовпи, може, мені запропонують.

Вони їх просто з мережі пилкою зістригли. 49 стовпів, як один, на відрізку двох кілометрів. А ще, коли дві металеві електроопори, ті, що автогеном вночі зчикрижили, мені притарабанять, — взагалі королем заживу. Уявляєте: вузькоколійка до дачі, обабіч стовпи, електроопори, альтернативна колгоспній і ненадійній електромережа і безперебійний київський струм!..

Отож я з ломом — до залізниці подався, а вам, хлопці, раджу із Старобешівського—у сусідній район перебратися. Там стовпи новіші, та й електроопор побільше. Наріжте кілометрів на тридцять — не соромтеся, дзвоніть!.. Як той казав, капіталізм — це безвладдя плюс остовпілізація усієї країни!



### Гарматний приклад

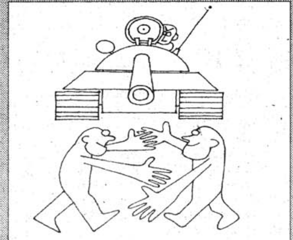
Брежнєвський незабутній букет: фурор, вставання і сльози розчулення — викликала в московському «Білому домі» одна проста, як держдумівські двері, пропозиція Олександра Лукашенка. Президент Білорусії закликав зібратися в січні депутатам і урядам обох суверенів і домовитися про поголовне злиття, об'єднання двох великих народів: «Це стане прикладом для всіх...»

Місце зустрічі, — цікавитеся?

Звичайно, Біловезька Пуща! Заблукає хто несвідомий у трьох соснах, не дійдуть консенсусу щодо великої і неподільної — «білоруський батько» допоможе. Він у них добряк і демократ — весь у дідуся Леніна вдався. Про цю душевну слабинку вождя світового пролетаріату легенди ходять. Мовляв, підійде було Ілліч до сердеги — й іменем спочатку цікавиться, а міг би відразу і лезом полоснути.

І Лукашенко крапля в краплю — такий. Поверх оцього державного зібрання спочатку танками торохне, а може відразу ж і в голови з гармат дати...

Отоді вже — це буде прикладом для всіх...



Черговий по дошці Віталій СУДДЯ.
Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.

Сергій ВЛАД, журналіст

# ГРИВНЯ КОТИТЬ ПІД ФАНФАРИ

Резюме тижня

*СЛУХАЮЧИ зусібіч іронічні репліки щодо очевидної девальвації нової грошової одиниці, згадую не прем'єра, не голову правління Нацбанку, а директора якогось плодово-овочевого комбінату, виступ котрого бачив по телебаченню.*

Як і сотні його колег в інших галузях промисловості, він скаржився. З'ясувалося, що банка варення його комбінату, попри те, що визнана за своїми споживчими якостями чи не найкращою на європейському континенті, не має попиту навіть у сусідів — країнах СНД.

Проблему створює... незграбна кришка і сіра етикетка, які, на його погляд, відвертають споживача від смачного і цілющого товару. А відтак — нема коштів на погашення кредиту, розрахунки з бюджетом, зрештою, на розвиток виробництва. Шкода директора, бо, втративши ринок збуту своєї продукції, він перестав бути директором де-факто. Але це більш прикро за державу, яка втрачає вигідний експорт, бо бракує консервної кришки або етикетки.

Тим часом парламент пішов назустріч цьому та іншим директорам, дозволивши не відповідати за борговими зобов'язаннями перед бюджетом до кінця року. І не встигли замовкнути фанфари, як покотила під них новонароджена грошова одиниця. Краще сказати, не покотила, а ледь зрушила з місця. Бо істотно похитнути позиції гривні за цілком поміркованої валютної і кредитної політики і швидкого зростання обсягу експорту хімічної, металургійної, сільськогосподарської продукції було майже нереально. Але не для наших держадміністрацій, які ні сіло, ні впало наклали вето на вивіз сільськогосподарської продукції за межі своїх територій.

Гривню просто-таки штовхали під фанфари. Бо директор плодово-овочевого комбінату не обізнаний з механізмом виведення на ринок конкурентоспроможної банки варення, а Кабінет міністрів — з механізмом погашення внутрішньої заборгованості. Якщо, звісно, не зважати на кредитну емісію Нацбанку, тобто тиражування не забезпечених товарами грошей.

Про емісію — ані пари з вуст, тим паче, що йдеться про урядовий кредит понад усі розумні межі. Вже скоро він нагадає про себе на валютному товарному ринку. І гривня таки «загримить під фанфари». За прогнозами спостерігачів, до кінця року не виключено подальше падіння курсу до рівня — 1$:1,85—1,9 грн. Якщо так і станеться, то гаманці пересічних споживачів порожнітимуть, а доходи експортерів, котрі виграють конкурентну боротьбу за кришку від банки варення, зростатимуть. Але знову, як і сьогодні, все залежатиме від прозаїчної кришки. Не від Нацбанку, діяльність якого на валютному і міжбанківському ринках адекватна економічній ситуації, а від директора комбінату, голови колгоспу, директора підприємства, котрі своєю зовнішньоекономічною діяльністю мають сприяти стабілізації національних грошей. Але не сприяють, а тільки скаржаться.

Анна РОМАНЦОВА, «Голос України»

# Граніт науки всухом'ятку...

## Завтра — Міжнародний день студентів

Меню тижня

**На численні прохання контролерів повідомляємо особливі прикмети винуватця урочистості: вік — на диво, характер — зухвалий, одягнутий у джинси й куртку з Володимирського ринку, цього дня морально нестійкий, матеріально залежний від примхи випадку.**

Це йому прасувати смокінг, наспівуючи «Гаудеамус Ігітур», відповідаючи на дзвінки і приймаючи привітальні телеграми. Перша надійшла від уряду: графік ліквідації заборгованості з виплати стипендій та зарплат викладачам не виконується — за даними Комісії ВР з питань науки і народної освіти, загальна сума боргу по Україні на 1 листопада становила 175281 тисячу гривень. Другий сюрприз обіцяє підкинути Мінфін: він наполегливо рекомендує Міносвіти повернутися до колишнього принципу нарахування стипендій (платити лише відмінникам і бідним), відповідно до якого до 1991 року лише 70 відсотків студентів одержували від держави «хлібні». Варто схопити дві «трійки» за семестр — і на сосиску в студентській їдальні доводилося жебрати в батьків або заробляти «на стороні».

Гризучи всухом'ятку граніт науки, наш студент заробив не лише карієс і виразку, — від пустих обіцянок його давно мучить печія. Навчання, котре раніше поціновували як працю, тепер перейшло до категорії задоволень — і досить дорогих. Викласти 200—500 баксів за семестр по кишені не кожному ломоносову, а отже, зростають шанси невігласів.

Крій студентських штанів тепер диктує не мода, а бюджет. Цього року план прийому до вузів було істотно скорочено — переважно за рахунок заочників, яких і до того вважали «бідними родичами» у студентській сім'ї. Нині дистанційною (заочною) формою навчання в інститутах, університетах та академіях України охоплено 19 тисяч 919 чоловік, тим часом як торік їх було на півтори тисячі більше. За словами начальника Головного управління вищої освіти Міносвіти України Михайла Степка, через незадовільне фінансування довелося вже «позапланово» скоротити на 1 тисячу приймання до стаціонару. З огляду на те, що вечірню форму навчання й зовсім було скасовано (це ще мінус 1465 чоловік), «в науку» пробється небагато спраглих.

(Закінчення на 9-й стор.).

Пікети тижня




# У КОГО ЩО БОЛИТЬ, ТОЙ ПРО ТЕ І ГОМОНИТЬ

Як не крути, а шахтарські дороги таки ведуть до Києва. Скажімо, днями гірники Донецької області знову навідалися до Кабінету міністрів, щоб висловити своє чергове обурення. А саме — затримкою заробітної плати. Крім шахтарів, пікетували Кабмін і робітники київського заводу «Радикал». Вони протестували проти «незаконної приватизації» підприємства. Тож, як-то кажуть, у кого що болить, той про те і гомонить.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Резонанс тижня

Лідія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

# «Нагодували» байдужістю

Публікація «Вчора зварила борщ. З картоплі й буряка. Ним поснідала, ним і вечеряти буду» («Голос України» від 18 жовтня ц. р.) викликала чимало відгуків наших читачів. Одні просили дати адресу Т. С. Боговик, баби Тетяни, щоб допомогти безрідній хоча б чим-небудь, інші розповідали про свою долю. Бо хіба лиш їй одній живеться нині гірко? У кожній області, у кожному районі та селі є свої баби Тетяни, Катерини — самотні, недужі, бідні. Адже мізерну пенсію — 50—65 гривень — видають із запізненням в один—три місяці. А як тоді жити старенькими? За що купити бодай хліба?! Чим обігріти хату?

Інакше сприйняли виступ газети чиновники. Зокрема, начальник Черкаського обласного управління Пенсійного фонду України П. Євтушенко негайно направив у село Орловець перевіряльників. Ні, не для того, щоб допомогти бабі Тетяні та іншим знедоленим людям, а з тим, аби вона підписала «бомагу», що не має претензій до Пенсійного фонду. 85-річна баба Тетяна, яка бачила на своєму віку всіляких «виконавців», підписала і це. Пенсію їй виплачено. Про що й повідомив корпункту і газеті невдоволений її виступом пан Євтушенко.

Та як бути з іншими пенсіонерами? На початок листопада борг з виплати пенсій становив в області 35 мільйонів гривень, у тому числі за вересень — 15 і за жовтень — 19 мільйонів. Отже, не на газету потрібно ображатися — вона лише дзеркало дійсності.

Черкаська область.

Депеша тижня

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

# Переплутали історію і географію?

Завітав до Одеської державної телерадіокомпанії, а там тільки й розмов про одержану з Москви депешу. Генеральний продюсер Громадського російського телебачення Костянтин Ернст у телетайпограмі, адресованій генеральному директорові телерадіокомпанії, пропонує колегам з Одеси взяти участь у створенні телефільму... «Страна моя». За його словами, стрічка має показати життя Росії через життя людини й демонструватиметься на першому каналі ГРТ перед традиційним новорічним привітанням президента РФ 31 грудня. Отож, уже до 30 листопада одеським тележурналістам належало б виконати завдання згідно з доданим переліком відеопланів...

— Нам, ветеранам Одеського телебачення, — каже заслужений журналіст України Анатолій Довгонос, — по-панськи поблажливий тон телетайпограми Ернста нагадав недавні роки, коли з Москви надходили зневажливо-начальницькі телекси з вказівками, що нам робити. Можна було б посміятися з незнання Костянтином Ернстом новітньої історії та географії, за якими Одеса знаходиться, звичайно ж, не в Росії, а в незалежній Україні. Можна було б зіслатися на бездумну недбалість, за якою чиновник нижчого рангу списав адреси з старого довідника та й підсунув чиновникові вищого рангу. Можна було б, якби цей факт не став в один ряд з іншими, явно провокаційними, коли московські діячі, виявляючи імперські зазіхання, раз у раз плутають і історію, і географію...

Одеська область.

Презентація тижня

Ольга ВІТЕР, журналіст

# Гора йде до Магомета, а Донецьк приїздить у Київ

Проведення днів міст-побратимів за радянських часів було славною традицією. Сьогодні, за умов жорстких ринкових відносин, її вирішила відновити Донецька мерія за спонсорської підтримки Першого українського міжнародного банку. Дні столиці Донбасу в столиці України проходитимуть з 18 до 27 листопада.

У рамках днів культури Донецька в Києві відбудеться бізнес-презентація промислового центру. У ній будуть представлені суб'єкти економічної діяльності різних форм власності, які формують виробничий імідж шахтарського краю. Мета майбутньої акції — розповісти потенційним партнерам та інвесторам про можливості міста і його підприємств для організації серйозного бізнесу. Глава міської адміністрації та президент банку-спонсора представлять Донецьк з точки зору фінансів, інвестицій, автотранспорту, зв'язку, а підприємства та організації-учасники презентації обнародують свої інвестиційні проекти.

Київська бізнес-презентація є для Донецька кроком у протилежний бік від прірви економічної кризи.

Секретаріат Верховної Ради України висловлює щире співчуття консультанту відділу Секретаріату Косенко Катерині Олександрівні з приводу тяжкої втрати — смерті її чоловіка

**Георгія Павловича.**

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

# ВЧОРА — ЄПИСКОП, НИНІ — ЕКЗАРХ

Престол тижня

У середу на прес-конференції в УНІАНі було оприлюднено інформацію про призначення нового екзарха Київсько-Вишгородського Екзархату Української греко-католицької церкви (УГКЦ). Ним став преосвященний владика Михайло Колтун. Новий екзарх до цього часу обіймав посаду єпископа Зборівської єпархії УГКЦ.

За згодою постійного Синоду Української греко-католицької церкви найменування та призначення здійснив єпископ та помічник глави УГКЦ Мирослава Івана Любачівського преосвященний Любомир Гузар. Саме він прийшов на зустріч із журналістами, адже донедавна виконував обов'язки екзарха Київсько-Вишгородського Екзархату.

Рішення про призначення владики Михайла Колтуна на нову посаду взяла до відома та благословила Римська Апостольська столиця.

На прес-конференції владика Любомир Гузар повідомив, що минулого тижня мав бесіду з Папою Римським Іоанном Павлом II, під час якої глава Ватикану підтвердив своє бажання приїхати з візитом до Києва. Любомир Гузар розповів про рішення Синоду звернутися із проханням до Президента України Л. Кучми про запрошення Папи Римського в Україну, а також — до міністра закордонних справ Г. Удовенка щодо призначення посла нашої держави у Ватикані.

До відома преси було доведено, що сходження екзарха Михайла Колтуна на престол заплановано на 22 грудня.

Видання тижня

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

# Краще зайвий раз заглянути до словника

У видавництві «Довіра» щойно побачили світ два російсько-українських словники (словник-довідник та ділового спілкування). Ними Київська міська держадміністрація, Інститут української мови НАН України та Український науково-виробничий центр «Рідна мова» започаткували серію видань «Бібліотека державного службовця». До неї увійшли «Універсальний довідник-практикум ділових документів», де зібрано приклади написання листів, угод, актів та всієї ділової кореспонденції українською, англійською, німецькою, російською мовами, «Енциклопедія етикету ділової людини», «Довідник з культури української мови», словник нових слів. Ці книги ляжуть на столи всіх службовців країни орієнтовно до вересня 1997 року.

Випуск перших двох видань профінансувала Київська міська держадміністрація, яка має намір невдовзі забезпечити ними всіх державних службовців столиці, бібліотеки, школи.

Юліана ШЕВЧУК, «Голос України»

# НА ПУЛЬСІ - ПАЛЕЦЬ З МАНІКЮРОМ

*ЦІ ТЕЛЕФОННІ номери відразу згадає кожен, коли в двері постукає біда: чи то вогняні язики, пограбована квартира, раптова недуга, чи то нещасний випадок. І накручуємо: 01, 02, 03... Різні оперативні служби. У кожної — своя робоча кухня. Втім, у тих, хто на другому кінці дроту, є одне спільне: це жінки, яким доводиться не лише першими приймати тривожний сигнал, а й заспокоювати, підтримувати. А позатим — терпіти дитячі пустощі, чути слова подяки і образи на свою адресу, вислуховувати самотніх людей, які хочуть просто поговорити чи запитати, котра година, який сьогодні день.*

### 01 — «ВОГНЯНІ» ЖІНКИ

— Коли після чергування піднімаю вдома телефонну трубку, мимоволі вихоплюється: «Пожежна охорона!» —сміється жінка у військовій формі. За добу чергування вона та її колежанки промовляють ці два слова тисячі разів. І не тому, що в місті стільки відбувається пожеж (постукаймо по дереву). Сотні дзвінків — не за призначенням, але службовий обов'язок диспетчера —вислухати кожного, бути завжди спокійною і чемною. Це контролює неупереджена магнітофонна стрічка.

Кажуть, що на долю першої оперативної служби випадає найбільше помилкових дзвінків. Іноді набирають будь-який номер з цифрами «01», людина потрапляє до пожежної охорони. Хоча на пам'яті диспетчерів немало і протилежних випадків, коли майже випадково допомогли людині. Якось уночі схвильована жінка благала викликати «швидку», бо не може туди пробитися. У її доньки розпочалися пологи. І через пульт пожежної охорони з'єдналися прямою лінією зі службою «03».

Даремні виклики відбуваються фактично щодня. Старша зміни Любов Кот показує у звітній книзі: за добу пожежні загони виїжджали 9 разів, 7 із них дарма. Як же хтось зле пожартував! Та ось її очі світлішають: під час однієї пожежі вдалося врятувати чотирирічну дівчинку.

Миттєва реакція, швидкі операції на пульті та на комп'ютері плюс залізні нерви — ось перелік основних необхідних професійних якостей диспетчера.



Військова дисципліна для більшості з них — не вдивовижу, як і приналежність до нібито нежіночої справи — гасіння вогню. Династії тут традиційні: в однієї батько пожежник, у другої — чоловік чи зять. Може, тому тут майже нема відпливу кадрів. А єдині пільги —50% квартплати та безоплатний проїзд у громадському транспорті. З літа минулого року зникли продовольчі пайки.

Понад 30 років працює диспетчером Ганна Несіна, яка підготувала молоду зміну чергової частини. На рахунку Наталі Тимофеєвої серед багатьох прийнятих сигналів великої біди була і та фатальна — 26 квітня 1986 року. Ці жінки люблять пожартувати чи пригадати кумедну бувальщину. У першій зміні є навіть своя поетеса — Яна Артеменко, яка вже 17 років працює за пультом автоматизованої системи управління. Пише вірші про кохання, природу, життя і навіть ту саму пожежну охорону. Хоча на запитання, чи бояться вони самі пожеж, ці «вогняні жінки» відповідають: «Звісно, так». І, усміхаючися, бажають на прощання: «Нехай вам ніколи не доведеться нам дзвонити».

### 02 — СПОЧАТКУ БУВ ЖАХ

— Мій перший виклик на роботі: жінка кричить у трубку, що з балкона до квартири вривається закривавлений чоловік. Запитую адресу, а вона у розпачі: не пам'ятаю! Самій шалено страшно, забуваю про всі кнопки... Але це мені поталанило на відразу складний випадок, — каже Олена Ошовська, котра працює на службі «02» уже третій рік.

— Наша зміна чергувала на Новий рік, — підхоплює за сусіднім пультом Ірина Беззубець. — Було цікаво, який же буде перший дзвінок? Ще вітаємо одна одну, як рівно опівночі: «Я такий-то. Я тільки-но вбив ножем у живіт свою дружину». Відразу виїхали. І виявилось, недарма.

Щодоби на «02» фіксують до 4 тисяч дзвінків. Хоча з них лише 20 відсотків — власне міліцейські. Решта —що завгодно: нема води, зникло світло, застряв ліфт, як знайти те-то, як доїхати на таку-от вулицю... Бува, вночі у трубку плачуть діти: прокинувся, а мами нема — або п'є, або пішла на гулі. Куди дінешся — заспокоюють.

Усім новеньким спочатку сняться жахи, а коли разом з ними минає і навіяна карколомними детективами та поліцейськими фільмами романтика, приходять досвід, витримка, вміння зосередитися, аби вчасно передати виклик до оперативної частини, і звичка.

Деякі події дівчата вже передбачають: ранок — гаряча пора квартирних крадіжок, ось скоро зима настане —здиратимуть з голів хутряні шапки, а зі студентською сесією почнуться дзвінки про нібито закладені у вузах бомби...

— Сьогодні й у нашій кімнаті шукали міну, — каже Олена. — Цих «жартунів» не так легко спіймати: телефонують з автоматів, та й наш визначальник номера не завжди спрацьовує. А ось за оцим, що про лже-вибухівку в літаку на Лос-Анджелес повідомляв, уже порушено кримінальну справу.

Хоч як крути, а робота напружена. І, може, тому —майже постійна усмішка на обличчях і ця розповідь про найкумедніший випадок на зміні.

Телефонує чоловік:

— На мене готують напад.

— Де ви?

— Удома.

— Що бачите?

— Телевізор. І з екрана вилазить... кіт.

— А! Мабуть, це білочка! (Біла гарячка. — Ю. Ш.)

— Хіба я дурень? Не можу відрізнити білку від кота?

### 03 — ВИЛІКУЙ СЕБЕ САМ

Зміна операторів-диспетчерів станції швидкої медичної допомоги — дев'ять жіночок у навушниках перед пультами — працюватиме сьогодні дванадцять годин. Кожній треба щомісяця відбути шість днів і шість ночей. Їхнє завдання, на перший погляд, досить просте: вислухати, записати на картку прізвище, вік, адресу, що трапилося. Інколи і це складно: на дроті або панікують, або ображаються на розпитування: «Може, ще й біографію розказати?»



Оксана Зінькова, бригадир зміни, віддає папірця: «Вуличний. Епілепсія». І додає: «Вони, як правило, не дочікуються. Підводяться самі. Але їхати мусимо». Розповідає, що бригади швидкої допомоги в першу чергу виїздять на нещасні випадки, до інфарктників, астматиків і немовлят.

За скляною перегородкою — так звана мала диспетчерська. Сюди зносять виклики, які передають на районні підстанції, звідки безпосередньо виїжджатимуть лікарські бригади. Раніше папірці розвозив транспортер, нині оператори, змінюючи одна одну, розносять самі.

... Молода жінка не в змозі стримати сліз: «Ради Бога, швидше! Чоловік повісився...» « І без сухих статистичних цифр працівники служби кажуть, що випадків самогубств останнім часом значно більше.

За зміну диспетчерам дозволено вийти всього два-три рази на двадцять хвилин, аби поїсти. Поруч є кімнатка, де можна перехопити щось їстівне чи прилягти на кушетку. Інструкція під склом на робочому місці строго гласить, що тут забороняється «займатися сторонніми справами, вживати їжу, напої, лузати насіння, читати книжки, газети, робити макіяж, вести особисті розмови і голосно розмовляти». Але, здається, вона зайва з вельми простої причини — брак часу.

Лише за одну годину з 11-ї до 12-ї дня — 77 викликів. Відносне затишшя на лінії — години телесеріалів: телефонують хіба що хроніки. На нещасні випадки завжди «ударні» святкові та вихідні дні.

Наслухатися за зміну можна вдосталь усього. І «психів», і оналістів, яких тут уже пізнають по голосу. Чоловік, зарізавши дружину, сам викликає лікаря... Плаче у трубку старенька бабця: «Доцю, так їсти хочеться...». До «швидкої» телефонують за найменшої недуги. Диспетчерів почасти дивує цілковите незнання першої допомоги чи відсутність у домашніх аптечках найнеобхідніших ліків. З іншого боку, коли медпослуги стають платними, а медпрепарати шалено дорогими, окрім постулата «вилікуй себе сам», безплатна служба «03» залишається єдиним острівцем надії.

Влаштовуються сюди на роботу по-різному. Світлана Осипова прийшла після фельдшерського училища, щойно вийшла після декретної відпустки: «Спочатку працювала в бригаді. Там, звісно, цікавіше, досвіду набираєшся. А тут мене влаштовує насамперед графік: зміна і три вихідні». Оксана Зінькова працювала раніше на заводі, залишилася без роботи, і ось уже шість років на «швидкій допомозі»: «Призвичаїлася. І знаєте, що подобається? Сидячи «на дроті», таке відчуття, ніби перед очима все життя міста».

Диспетчерська праця оцінюється аж у 70 гривень на руки. І то досі повністю не отримали зарплату за вересень. Про премії тут вже забули, але й вакантних місць сьогодні немає. Адже нині в місті скрізь скорочення медпрацівників. Втім, це вже тема окремої розмови.

... Знову дзвінок. У під'їзді коло ліфта задихається молодий хлопець. Уже посинів.

Виклик передали відразу. Лунає наступний. Чи встигнуть?

Київ.

# «Свіжі» газети... через два дні

(Початок на 3-й стор.).

— Цю схему ми переробимо, — заявив Анатолій Миколайович. — З першого січня наступного року кожен читач області одержуватиме вашу газету в день її виходу. Є домовленість із «Укрпоштою» про щоденну доставку преси із Києва до Кіровограда київським автомобілем. Але думаємо над ще цікавішим проектом. Хочемо домовитися з Державною льотною академією, щоб її курсанти доставляли пошту під час тренувальних польотів до столиці.

Йдучи на зустріч, я зупинився біля кількох кіосків. Бачу — десятків зо п'ять видань, а «Голосу України» нема. Ага, радісно думаю, розібрали.

— Та її у нас взагалі не буває, — охолодили в одному, другому, трьохсотому.

Заходжу до інструктора Кіровоградського міськпоштамту Миколи Чабаненка і запитую: чому?

— Немає, бо ми вашу газету в кіоски не даємо, —не моргнувши оком, відказує Микола Юхимович.

— Жодного примірника на ціле місто?

— Жодного, — відповідає. — Бо хто її там купуватиме? Хто хоче, той передплатить. А хто не передплачує, той і не купуватиме. Минулого року ми давали в кіоски 35—40 примірників щодня, так по 20 списували.

У трьохсоттисячному місті жодна людина не прагне придбати «Голос України»? Ну, з Кіровоградом усе ясно. А як же з областю?

— Даємо вроздріб, але небагато, — не зовсім утішила старший інструктор відділу маркетингу і торгівлі ОППЗ «Кіровоградпошта» Алла Степанова. — Тонких номерів, що по 13 копійок, беруть 315 екземплярів, а списують 201. Товстих — за 27 копійок — 417, а списують 67. Скільки просять, стільки й даємо.

— А всі райони замовляють? — допитуюсь.

— Не всі. Компаніївський, Маловисківський, Новгородківський, Новоархангельський, Вільшанський і Петрівський не беруть зовсім. А Бобринецький, Онуфріївський та інші — по 3—4 примірники.

Про те, що з «роздрібом є проблеми», погодився і генеральний директор Анатолій Довгаленко. І пообіцяв виправити ситуацію. Хоча торгівля газетами для них і збиткова, але люди повинні мати право на інформацію. А за ціною вони не женуться. Інакше за нинішнього безгрошів'я люди взагалі відвернуться від преси.

Кіровоград.

**К сведению общественности**

Дочернее предприятие «Восточно-Крымская энергетическая компания» Государственной акционерной энергетической компании «Крымэнерго» обратилось в национальную Комиссию по вопросам регулирования электроэнергетики Украины с просьбой о выдаче лицензии на осуществление предпринимательской деятельности, связанной с производством, передачей и поставкой электрической энергии на территории Украины.

Почтовый адрес: 334671, Автономная Республика Крым, Ленинский р-н, г. Щелкино. Телефон: 6-09-022, факс: 6-03-62.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

# КРИЛАТІ НОВИНИ:

# Тяжіння небесної безодні

(Початок на 1-й стор.).

Розвиток сучасних комунікацій не вкладається у рамки звичайної людської уяви. Проте так само незбагненна для нас сутність невтомних птахів, яких А. Шопенгауер назвав «пестунами природи, що у швидкому польоті носяться небесним простором». До того ж, безпомилково орієнтуються на заплутаних повітряних трасах.

Аби відшукати сліди неактуального нині захоплення, скористалась порадою орнітолога Сергія Олександровича Лопарьова: «Київських голуб'ятників можна знайти там, де і в 50-ті роки, — на Куренівському пташиному ринку, поміж собаками та рибою. Там і сьогодні збираються ті, хто «перехворів» голубами в дитинстві або «хворіє» досі».

«Куренівка» дарує розуміння, що всі детективи щодо крадіжок «поштарів» завершуються однаково.

**Микола Семенович Процко, бувалий птахівник (із базарної бесіди):** «У грудні 1990-го у мене викрали 20 поштових голубів. Міліція оцінила пропажу в 3 тисячі карбованців. Через місяць по тому, як сталася крадіжка, повернувся перший голуб. Я купив йому голубку. А через півроку прилетіла назад і його голубка. Так я знову завів усю породу. «Пошта» — це відданість, немає інших таких голубів.

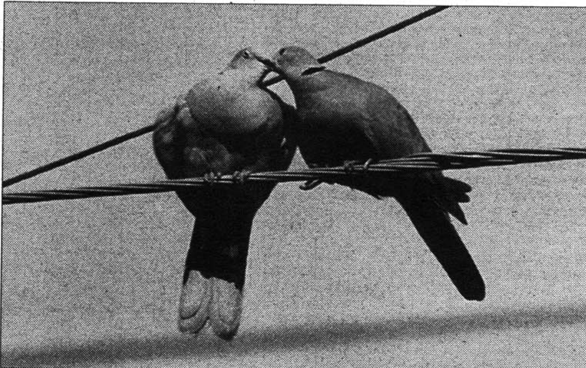
Переконувався в цьому неодноразово. Моя любов до птахів — родом з дитинства. Після війни ми жили у підвалах. Мама не фінансувала мені годівлю голубів. Ми, пацани, економили на сніданках, бігали на базар купувати пшеницю. Літрова банка її коштувала 50 копійок. А ще краще — ходили до млина. Із розвантажених вагонів вимітали залишки зерна. Який школяр сьогодні стане витрачати час та гроші на птахів?.. Пізніше мені довелося покинути Поділ, де виріс, та переселитись на Оболонь. Закінчив консерваторію і ось уже 38 років викладаю в музичному училищі. Мешкаю в оточенні висотних будівель. А голубів тримаю на дачі».

Двоногі створіння, на відміну від птахів, не мали крил та наївно думали, як казав В. Гюго, що створені задля того, «аби, широко розкривши крила, кружляти над землею». Люди бачили у «поштарях» себе: скуті тенетами рефлексів, птахи завжди верталися до рідного голубника. Водночас як було не заздрити контрастному способу існування, що притаманний крилатим листоношам: поєднання можливості літати під усіма чотирма вітрами та зумовленого обов'язками педантизму.

**З історії.** П'ять тисяч років тому на берегах Євфрату з'явилася перша документована згадка про випробування голубиних навігаційних можливостей. У «Сказанні про Гільгамеша» читаємо:

Коли настав день сьомий,
Виніс голуба та відпустив я,
Полетівши, голуб назад повернувся.

За різними джерелами, відлік поштового голубівництва ведеться від IV століття до нашої ери. Для зв'язку голубів використовували народи стародавніх Сходу, Греції, Риму. У середньовіччі набула ваги



військова голубина пошта. У книжках знаходимо згадки про участь голубів у франко-пруській війні 1870—1871 рр. Тоді під час облоги Парижа птахи доставили більше мільйона листів.

**Володимир Пилипович Попко, голова Київського клубу голубівників:** «В Україні — близько тисячі чоловік, захоплених «поштарями». Області, де поштове голубівництво найрозвинутіше, — Львівська, Івано-Франківська, Тернопільська. За кордоном найбільше захоплених «поштарями» у Німеччині, Таїланді, Франції, Нідерландах. Кожна країна «виліплювала» свій тип поштового голуба. Птахи різняться за будовою тіла, формою голови та очей. Кожен голуб'ятник виводив свій стиль птаха.

У нашому клубі, який об'єднує близько 400 любителів, є й секція поштового голубівництва. Очолює її Віктор Чайковський.

На жаль, останнім часом клуб втратив чимало голубівників-пенсіонерів. Корм досить дорогий, а людям похилого віку й собі на їжу не вистачає. Виведення голубів — копітка праця, доступна не кожному смертному.

Багато голубів сьогодні вивезено за кордон. Наші літньо-спортивні породи котируються в Ізраїлі, у Штатах, Канаді. Один птах коштує від 10 до 600 доларів. А з України за безцінь віддано найкращих голубів».

Давним-давно монархи повідомляли про народження нащадків за допомогою крилатих кур'єрів. Перші особи з недалекого вчора — Хрущов, Брежнєв, Щербицький — на дозвіллі віддавались голубівництву. Чому саме ці птахи магнетизували державних мужів? Можливо, їм імпонував образ сильної розумної істоти, що, залишивши земні клопоти, тягнеться у височінь.

Поштовий голуб має напрочуд гарні форми. У нього добре розвинені грудні м'язи. А лінія масивного короткого дзьоба переходить на голову, утворюючи цінимий знавцями «накат». Сучасних «поштарів» виведено гібридизацією різних порід понад 100 років тому в Бельгії. Селекціонери досягли дивовижних результатів: хороший «поштар» протягом дня долає до 1000 кілометрів, розвиваючи швидкість до 100 км на годину. А забарвлення голуби-листоноші бувають найрізноманітнішого: сизі, рябі, чорні, червоні, білі, бузкові.

**З історії.** Протягом століть пронесли люди спосіб передачі інформації птахами. Голубограму вкладали у так званий «портдепешник» — легку капсулу із зажимом, переважно з гусячого пера. Донесення заливали воском. А потім чіпляли циліндрик до кільця на лапці птаха.

У роки останньої війни Гітлер наказав стріляти усіх голубів-інформаторів та їхніх хазяїв.

Дивно, але не так давно «поштарів» у деяких країнах призивали на військову службу. Ще кілька десятиліть тому в англійській армії було понад мільйон таких «солдатів».

Показали себе голуби у банківській справі і навіть у ... журналістиці. Агентство Рейтер, яке в минулому столітті пересилало листи поштовими голубами, звернулося до них по допомогу тридцять років тому. Птахи передавали короткі повідомлення через райони великих міст, які потерпали від автомобільних пробок.

**М. С. Процко (із базарної бесіди):** «У народі ходять неймовірні бувальщини про «поштарів». Мій львівський друг продав своїх годованців у Вінницю. Там їм підрізали крила, аби втримати на новому місці. Так голуби назад пішки прийшли. Ось така любов до своєї домівки. Недаремно ми їх так шануємо. Був випадок, коли бельгійці продали в Англію голуба за 70 тисяч фунтів стерлінгів. Окрім усіх інших якостей при оцінці птаха зважають на його злість».

Мовою голубівників «злість» не означає, що птах повинен кусатись та дряпатись. Йдеться про впертість, наполегливість. Саме про таку властивість С. Далі писав: «Злий — значить, може і працювати». Однак про яку таку роботу ми говоримо, якщо в епоху панування новітніх видів зв'язку функція голубів як листонош іде в небуття? І якщо стирається грань між «поштарями» та спортивними голубами?

У такому разі зовсім незрозуміло, чому люди фанатично продовжують тренувати «поштарів»; чому в Америці знімають фільми про голубині таланти; чому в Бельгії створюють розплідники для збереження поштових порід?

Один із моїх нових знайомих спеців у «справах пташиних», вислухавши всі її «чому», сказав ось що: «Поштових голубів слід увічнювати, як у музеях шедеври мистецтва».

Наталя АНДРІЄВСЬКА, журналіст

# Маркоманам, до запитання

Отже, півтора століття минуло відтоді, як 6 травня 1840 року лондонський поштамт був переповнений. Усі купляли «чорний пенні» — незвичний грошовий знак у вигляді поштової марки з зображенням королеви Вікторії. Так почалася історія філателії, а точніше маркоманії, як від самого початку називали пристрасть до марок. Проте пізніше люди зрозуміли, що це не манія, а наука, оригінальне мистецтво робити гроші. Ще в ті роки людськість не знала, що починаються дві ери — філателістичного та філутелічного (фр., нім. —афера) мистецтва. Статусу ефективної грошової одиниці марка набула дуже швидко. Усі спроби держав узяти під контроль випуск марок не завжди давали бажаний результат. Навіть за браковані марки аматори платили набагато більше, аніж за звичайні. Бо вони одразу вилучалися з обігу.

Цікавою сферою класичних марок є поштмейстерські, випущені начальниками контор як тимчасові. Нині це філателістична рідкість. Геть незвичайний вигляд мають марки місіонерів в Уганді 1895 року. Їх віддруковано на друкарській машинці. Власні марки випускає ООН, єдина у світі організація, яка має власну поштову адміністрацію та користується поштовою незалежністю.

Поява марки принесла для держав і несподівані результати. Марки почали випускати з комерційною метою. Англії належить перше місце з випуску непотрібних для поштового використання приватних комерційних марок. Найрідкісніша марка у світі номіналом в 1 цент — легендарна гвіанська марка, яка існує в єдиному екземплярі, внаслідок чого її власникам довелося пройти через десятки аукціонів і судових процесів. Свій історичний шлях вона почала з 6 шилінгів, а нині оцінюється в 1 000 000 доларів.

З часом тематика поштових марок розширюється. Розвиток суспільства, політичне, культурне, економічне життя світу відображається в марках. Крім того, марка стала ефективним засобом пропаганди. Нині нумізматика та філателія посідають перші місця з ефективності капіталовкладень (інформація «Аргументов и фактов», 1991 р.). Побутує думка, що марка це лакмусовий папірець економіки країни. Якого кольору вона в Україні? Ніякого. Бо стан справ з українськими марками ще гірший, аніж становище в її економіці.

Один із провідних філателістів, котрий побажав залишитися невідомим, колекція якого оцінюється у 500 тис. доларів, а грошей часом не вистачає навіть на сигарети, трохи скептично дивиться на майбутнє філателії: «Української філателії по суті нема. Кількість клубів, які раніше були переповнені аматорами, нині вже зведена до мінімуму. Там немає того життя й азарту, які були раніше. Але ж це не тільки захоплююче хобі, яке, до речі, як вважають лікарі, ефективне при лікуванні психічних захворювань, зняття стресів. Це ще й фантастичне пізнання світу для дітей. Але найголовніше — це безпрограшний бізнес. Свого роду — ще й лотерея.

Випускається на рік, скажімо, 120 видів марок, 20 з них становлять якусь цінність, і лише 1—3 будуть рідкісними. Тут окрім інтуїції потрібно знання півторастолітньої історії марок. Інформація, як в усьому світі, теж коштує гроші. «Наводчики», котрі можуть підказати, де можна придбати цінну марку, теж одержують свою частку. Українська філателія бідна не тільки тому, що держава не може забезпечити гідний елітний рівень марок.

Філателістами в основному були люди розумні й далекоглядні і, я б сказав, метикуваті. Багато з них виїхали з країни, тож їхні колекції розійшлися по всьому світові. Раніше були бідні — розумні, а нині багаті й ті — дурні... Чому бідний? Бо дурний. А чому дурний? Зрозуміли?»

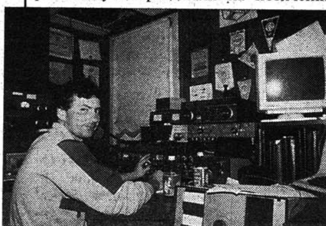
Українські марки виконують своє первісне призначення — знака поштової оплати. Україні немає чого показати світові, окрім своєї абетки й символіки на тлі трудових буднів селян та історичних портретів. Тому поки що українська філателістика залишається незатребуваною.

Олег МАРТУСЬ, журналіст

# В ефірі всі рівні: інженери, королі, президенти

Юрій Оніпко — майстер спорту міжнародного класу, чемпіон України та Європи з радіотехнічного спорту. Брав участь в останньому чемпіонаті світу.

— Це наша перша участь у такому змаганні, — розповідає Юрій. — Прибули ми до Сан-Франциско без своєї апаратури. В команді було двоє: я та Дмитро Стащук. Працювали на позиченій техніці. А всьому причина — наша фінансова неспроможність. Змагалися команди з 54 країн. Зрозуміло, що ми не могли за таких умов розраховувати на гідне місце, але вже сама участь у масштабних змаганнях — велика честь.



Нині в Україні працює 30 тисяч аматорських радіостанцій, а аматорів — багато більше. В багатьох країнах є супутники, що укомплектовані апаратурою, розробленою радіоаматорами. Вони ж і використовують ці супутники зв'язку.

— Що приваблює мене в радіолюбительстві? Мабуть, найперше можливість контактувати фактично з усім світом, — веде далі Ю. Оніпко. — Не випадково, що цим хобі «хворіють» багато відомих у світі людей: король Іспанії Хуан Карлос, колишній президент Аргентини Луїс Менем, король Йорданії Хусейн, сенатор Баррі Голдуотер.

Захопився Юрій радіоаматорством у дитинстві, коли сім'я Оніпків жила в Ульяновську. Юрію пощастило потрапити до елітарної школи, в якій навчався Володимир Ленін. Освітній заклад мав, можна сказати, все: просторі класи, басейн, спортзали і... радіостанцію. А коли навчався в КПІ, довелось зайнятися серйозною роботою — разом з колегами відновити одну з найстаріших в СРСР любительських радіостанцій, що діяла з 1928 року. Отож школу радіолюбительства Юрій Оніпко пройшов солідну. Тепер він — людина визнана й авторитетна в світі радіоспорту.

— Радіозв'язок — це не просто захоплення, — вважає Юрій Оніпко, — це можливість контактувати з усім світом. Адже в ефірі ми — і інженери, і президенти, і королі — всі рівні, всі — просто жителі планети Земля, які здолали кордони й простір, розірвали завісу мовчання.

Валентина ПОЛІЩУК, журналіст

# Як гончаки. Чим і пишаються

*СЛУЖБА дипломатичних кур'єрів, коли і як би вона не називалася, за всіх часів була оповита таємницями і легендами. Навіть наймогутніші правителі і хитрі політики-інтригани не могли без них обійтися: завжди мали довірених, щонайчастіше з гучними титулами, осіб, які виконували особливі доручення — з рук у руки передавали листи чи повідомлення державної ваги. Бувало, навіть ціною власного життя.*

Не менш почесна, хай, може, не така небезпечна, як колись, ця служба і нині. Скажімо, Великобританія має прадавні традиції, що збереглися й досі. Дипкур'єр тут — професія елітна, і не кожен сюди допускається. А тих, хто пройшов «чистилище» і витримав іспит, одержує номерний срібний значок із силуетом гончака. Можливо, кому й не до вподоби таке порівняння, але для британських дипкур'єрів воно — предмет особливої гордості.

Українська дипкур'єрська служба ще не має таких традицій, як у гінців Її Королівської Величності, бо лише-лише спинається на ноги: всього й від роду чотири роки. Але перед своїми зарубіжними колегами не поступається ані в кваліфікації, ані в умінні діяти в екстремальних ситуаціях, які британцям, можливо, й не снилися. Бо з ким, як не з нашими, таке може бути? Скажімо, на вокзалі у Варшаві. Дипкур'єрів зі спеціальними валізами, можливо, й не сплутаєш зі звичайними «човниками», але вантаж у них солідний. Тільки-но вийшли з вагона, наш «рідний» рекет: «Везеш товар — плати данину». І що змушені робити дипкур'єри? Оскільки їхні командировочні не передбачають таких видатків, то доводиться пред'являти дипломатичні паспорти і переконувати «крутих» відпустити їх з Богом. Що вже тут спрацьовувало —патріотизм чи щось інше, однак досі сторони розходилися мирно. Правда, останнім часом, розповідав мені заступник начальника служби дипкур'єрів Віталій Павлович Черкаський, доставка дипломатичної пошти поїздами зведена до мінімуму. Дипкур'єри дедалі більше користуються літаками.

Цікаво, що за радянських часів в Україні служби дипломатичних кур'єрів не було, а лише фельд'єгерська. Це теж спеціальні кур'єри, які розвозили (і розвозять) особливо важливу пошту, передаючи її з рук у руки, але лише в межах України та ще до Москви. Тепер доводиться освоювати нові маршрути — по цілому світу.

— І що? — перепитую у Віталія Павловича. — У час незбагненної техніки, супутників зв'язку, факсів, електронної пошти, — не зникла потреба у такій примітивній доставці пошти?

— Телефон можна підслухати, факс перехопити, найхитромудріший шифр розгадати — техніка дає змогу це зробити особливо зацікавленим людям. Тож найдревніший спосіб залишається і найнадійнішим: скласти секретні документи у дипломатичну валізу, перетнути, буває, півсвіту і передати їх з рук у руки.

З'ясовується, дипкур'єри цілого світу захищені Віденською конвенцією, яка гарантує їм захист у державах перебування, убезпечує дипвалізи від митного догляду. Звичайно, учасники цього процесу беруть зобов'язання, що у валізах не може бути нічого іншого, крім дипломатичної пошти.

— Еге ж, — не втрималася я, щоб не підколоти співрозмовника, — людина — така істота, що придумає все, що завгодно. Особливо коли це заборонено...

— Неможливо. Технологія така, що під час пакування валізи присутні щонайменше п'ять співробітників служби, а на маршрут за інструкцією вирушають двоє дипкур'єрів...

— Стежити один за одним?

— Як сказати... Для гарантії — і безпеки вантажу теж. Якщо, скажімо, для звичайного пасажира 22-годинний переліт, наприклад, до Аргентини — це ще й можливість розслабитися, хильнути запропоновану бортпровідницею чарчину, то наші співробітники на це права не мають, бо свій вантаж повинні відчувати, як кажуть, ліктем. Як бачите, служба наша непроста.

І справді непроста. А професія — суто чоловіча. І, як твердо переконаний Віталій Павлович, жіночою ніколи не стане. По-перше, який це матиме вигляд, коли жінка на собі тягтиме вантаж, що, буває, сягає 80—100 кілограмів, бо здавати його в багаж, звичайно, ні за яких обставин не можна. Та й за інструкцією дипкур'єри у готелі мають зупинятися в одному номері. Правда, розповідають, що якось зустріли на маршруті трьох американських дипкур'єрів — двох чоловіків і одну жінку. Був привід для жартів.

А працюють в українській службі дипкур'єрів люди освічені, молоді і... здорові. Що — освічені, зі знанням мов, то й пояснювати немає потреби. Друга умова не менш важлива: такі мандри по світу, коли треба витримати і часові, і температурні перепади, коли ти сьогодні в Аргентині, а завтра в Канаді чи Японії, не кожному під силу.

А інтриги, небезпеки, таємниці, стрілянина чи двобої на шпагах, як у французьких романістів, що брали сюжети, як вони стверджують, із життя? Зрештою, хіба у школі ми не вчили напам'ять «Товарищу Нетте —пароходу и человеку...»

Шкода, але і шпаги, і пістолети в дипкур'єрській службі залишилися в історії. Може, це й тому, що з'явилися інші способи дістатися державних таємниць, і ніхто, на щастя, вже не робить ставку на життя дипкур'єра. Та й, до речі, одна річ пістолет за паском джинсів у ПАР, де це вважають мало не буденною справою, а інша — в Єгипті, де не тільки поліція й спецслужби, а й кожний громадянин вважає справою честі впіймати терориста...

— То що ж, — на прощання запитую у Віталія Павловича, — у вас і таємниць немає?

— Є. Але я вам про них не скажу.

А я й не ображаюся, Віталію Павловичу.



**На знімку: дипкур'єри, яких на час зйомки вдалося зібрати біля пам'ятника княгині Ользі в Києві: Сергій Кузнецов, Михайло Колесников, Володимир Дердюк, Олександр Барановський, Володимир Терницький.**

**Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.**

Наталія ІВАНЧЕНКО, журналіст

# СИМВОЛ

Це було справжнім ритуалом. Протягом тижня наша компанія, шестеро старшокласників, умовляла чергову «жертву» — когось із батьків, щоб подивитися і послухати та й записати з першої програми російського телебачення сорокахвилинну передачу MTV. А оскільки її транслювали після «Взгляда», який у ті часи закінчувався далеко за північ, то проблеми були.

Зате скільки радощів потім: канал MTV здавався нам символом якогось іншого життя, що складалося суціль з музики, красивих, розумних і дотепних людей, яких уособлювали ведучі, — майже наші ровесники.

Опісля якийсь час я навчалася за кордоном, і MTV стала моєю улюбленою телепрограмою. З'явилися й улюблені ведучі. Одна з них — німкеня Кінзі, яка вважає свою роботу відео-діджеєм на MTV здійсненням казкової мрії. Вона об'їздила мало не весь світ, і скрізь її пізнають хлопці й дівчата: «Хай, Кінзі!»

А тим часом ніхто з них не здогадується, що 21-річна Кінзі — Кімберлі Карен Луїза графиня фон Райшах (без жартів: вона має дворянський титул), власниця замку поблизу Штутгарта. Проте їй так кортіло стати ведучою на MTV, що вона ладна була виконувати будь-яку роботу, тільки б це наближувало її до заповітної мрії. Ще треба врахувати й опір, який чинила її сім'я. І вона не вередувала: була дівчиною на побігеньках, співробітницею «засобів комунікації», що, власне, означало першу її «посаду», моделлю компанії MTV для Німеччини, просто стояла під дверима в очікуванні роботи, діджеєм у клубах — тобто однією з тисяч претенденток на роль ведучої.

Та навіть коли вона витримала випробування, роботи їй або не довіряли, або вона була незначна. «Вирок» був однозначний: до серйозних програм не допускатимуть, доки не набуде стилю, властивого тільки їй. Тобто дівчина мала стати особистістю. У 19 років.

І вона стала нею, забувши про... дворянський титул. Вона стала діджеєм Кінзі, блискуче оволодівши майстерністю спілкування з молодіжною аудиторією в прямому ефірі: ніщо не може збити її з пантелику.

Вона така розкута й безпосередня у своїх програмах, що складається враження, ніби все це дійство Кінзі придумала сама.

—Ні, — щиро зізнається вона в одному з інтерв'ю, — музику для каналу MTV добирають професіонали. І хоч здається, ніби програми схожі, однак вони адаптовані для кожної країни. Я не відіграю жодної ролі в концепції передачі, хоча беру безпосередню участь у її створенні. Проте, — додає Кінзі, — якщо мені щось не подобається або я не хочу щось казати, то й не кажу. Моє завдання— якнайкраще втілити задум, ідею, яку створили справжні фахівці своєї справи.

Кінзі це вдається. Тому вона — одна з найпопулярніших діджеїв на MTV. Вона не знає, як довго триватиме її кар'єра. Вона все ще вважає свою роботу найкращою, а на MTV їй подобається все: подорожі по світу, зйомки у студії, Лондон з його музичними метрополіями, паби та клуби, популярність, яка не втомлює її.

Як вдається Кінзі мати завжди модний вигляд?

—Немає проблем: одяг діджеїв оплачує фірма...

А тепер канал MTV прийшов на ICTV. І поки що більше заявляє про себе, ніж українська музика про себе. Президент MTV Білл Роуді під час прес-конференції на запитання, чи зможе музичний світ ознайомитися з українськими співаками, відповів, що зможе, якщо у нас з'явиться своя... Уїтні Х'юстон...

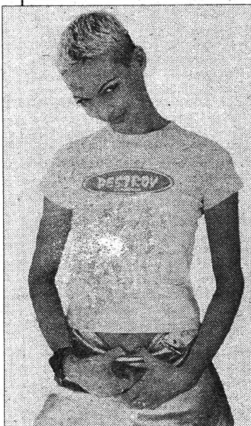
Отож, на MTV — вакансії: українських співаків і ведучих. Бажаючим слід набиратися терпіння Уїтні і Кінзі.

**Із досьє «Голосу України»**

**Канал MTV — комплекс коротких новин, ток-шоу, дискотек, різноманітної інформації, яка розповідає про музичне життя цілого світу, зі штаб-квартирою в Лондоні. Там розташовано і студії для програм, які виходять на цьому каналі. Чимало з них ідуть у прямому ефірі, коли телеглядачі можуть зателефонувати з будь-якої країни світу і поспілкуватися з ведучим.**

**MTV — це музична програма без кордонів, яку дивляться 250 мільйонів телеглядачів на п'яти континентах, що люблять молодіжну музику.**

**Під час презентації MTV у Києві її президент Білл Роуді сказав, що Україна буде з'єднана мережею MTV з усією Європою. Віднині на каналі телерадіокомпанії ICTV щодня протягом двох годин ефірного часу транслюють передачі MTV.**




**На знімку: відео-діджей MTV Кінзі.**

# У мене задзвонив телефон. Сотовий

Американські консультативні фірми «Янки груп» і «Херскел Шостек ассосіейтс» провели дослідження й опублікували низку статистичних даних про популярність сотових телефонів.

Якою мірою поширені сотові телефони у різних країнах? На першому місці — Швеція і Норвегія. Далі —Фінляндія, Данія, США, Великобританія, Італія, Швейцарія, Німеччина, Іспанія і Франція. Якщо казати про інтенсивність використання цього засобу зв'язку, то провідну позицію посідають країни Азії — у середньому 180 хвилин розмови на місяць із кожного мобільного телефону. На другій позиції — європейські держави — 140 хвилин. На США припадає 100 хвилин.

Цікаво також, у скільки разів однакова за часом розмова сотовим телефоном дорожча, ніж звичайним. З величезним відривом за цим показником лідирує Москва — 86,5 раза. За російською столицею — Берлін і Прага. Висока вартість послуг уповільнює темпи поширення цього виду зв'язку. Наприклад, американські зв'язківці беруть платню не тільки за дзвінок із сотового телефону, а й за той, що надходить на нього, причому навіть у разі, якщо номер було набрано помилково. На вартість також впливає і відсутність серйозної конкуренції, повідомляє ІТАР-ТАРС.






Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА, «Голос України»

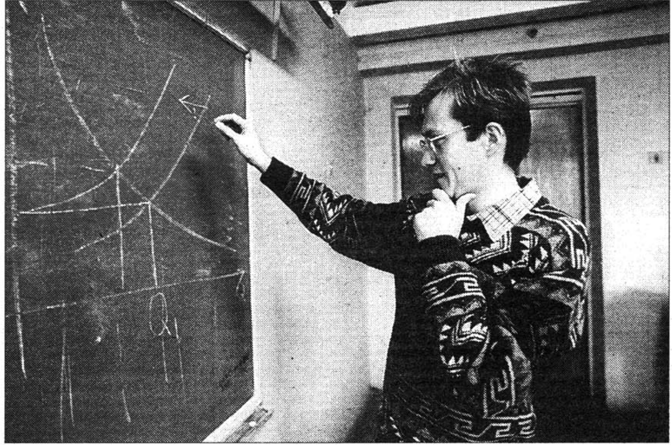
# Граніт науки всухом'ятку...

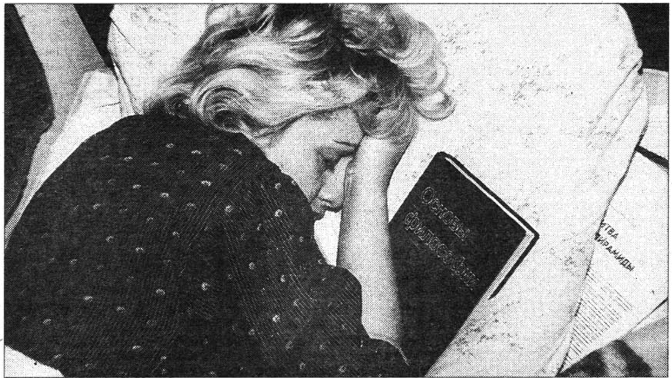
(Початок на 5-й стор.).

Вихід, звичайно, є — державним вузам дозволено приймати студентів за комерційними договорами, загальна кількість таких студентів становить близько 14 відсотків від прийнятих за держзамовленням. Якщо вірити Міносвіти, саме їхнім коштом удалося зберегти професорсько-викладацький склад, який все-таки частково порозбігався по приватних вузах, частково був скорочений, частково «емігрував» за кордон.

Утім, на викладачів вищої школи також очікують «сюрпризи». Відомою постановою Кабміну № 10-33 професорсько-викладацький склад було «присуджено» до 30-відсоткового скорочення. А що навантаження на одного професора збільшується, решта може вважати себе вільними, і передусім викладачі-пенсіонери. Постанову було призупинено, і тепер готують новий її варіант. За словами Михайла Степка, хоч як крути, а 13 відсотків «учених мужів» все-таки доведеться «попросити», незважаючи на вчені ступені.

Скоріш за все, доведеться також скоротити й навчальні плани... Натомість невдовзі в Україні з'явиться нова форма навчання — екстернат, знаменитий тим, що 1891 року завдяки йому нарешті зміг одержати диплом Вождь світового пролетаріату, якого було перед тим відраховано з Казанського університету.





Нинішньому студентові нововведення дозволить «продовжити втіху», одержувану від навчання, на... 10 років — прощавайте, безсонні ночі перед сесією, а також лекції, конспекти, контрольні-лабораторні та інші надмірності!

А коли вождя з вас не вийде, то перекваліфікуватися в кербуди буде нелегко. Двічі витрачати державні гроші на ваш мозок ніхто не збирається — Мінфін не велить і Кабмін забороняє.





Віталій ГАЙЧУРСЬКИЙ, журналіст

# Потенційних глядачів УТ — уся планета

Точка зору

***ВРАЖЕННЯ таке, ніби перед вами відкрили вікно. Світ, що постав за ним, повний світла й барв, він має перспективу, а предмети в ньому — об'єм. Хочеться простягти руку й доторкнутися до гілки, що іскриться срібною росою...***

***Та ваша рука впирається в холодний екран телевізора.***

***Таке телебачення вже існує. У будинки європейців воно має прийти на межі між другим та третім тисячоліттями. Називається це ТБ — телебачення високої чіткості (ТБВЧ).***

Зрозуміло, що нам ніби й не до сучасних технологій телеіндустрії, але, на наше переконання, тому й плентаємося у хвості подій, бо не ставимо перед собою цілей, що на перший погляд здаються недосяжними. Ситуацією ж користуються теледіячі, котрі перетворюють подібні ідеї у дзвінку монету.

Чотири роки тому газета «П'ятниця» опублікувала сенсаційне інтерв'ю з президентом телекомпанії «Тоніс» Володимиром Іваненком «2001 рік: «Тоніс» — одна з найбільших корпорацій світу?». «Тоніс» («Творче об'єднання інформаційних систем») запущений в український телеефір структурами, серед яких було й Міністерство оборони СРСР, охопив своїми програмами більшість областей України (про якість та напрям цих програм говорити зараз не будемо). Володимир Іваненко спробував зробити ще рішучіший крок — вийти зі своїми програмами навіть на один з європейських телесупутників і створити так званий «Слов'янський телеканал».

Для нас не так важливо те, чи досяг у повному обсязі своєї мети президент «Тоніса». Зауважимо лише, що він робить виклик часові, намагається йти в ногу з прогресом.

А що ж державні телевізійники?

—Нині ми охоплюємо двома програмами УТ практично всю територію України (отже досі ще є куточки, які не мають змоги бачити УТ), — розповідають віце-президент Національної телекомпанії України Олег Островський та директор творчо-виробничого об'єднання міжнародних програм Анатолій Декаленко. — Певний час у нас була можливість користуватися одним з міжнародних телесупутників, і ми транслювали практично на весь світ інформаційну телепрограму «Україна сьогодні». Нині такої можливості немає, бо за все треба платити. Що ж до поширення українських телепрограм в регіоні СНД, де компактно проживають наші співвітчизники, то в нинішніх умовах це можливо, наприклад, на території Молдови. А в Казахстан посилаємо передачі, попередньо записані на касети.

Отже, шлях єдиний — одержати вихід у космос, де, до речі, працює український супутник «Січ-І». Щоправда, для здійснення такого проекту потрібно мати міжнародні угоди з країнами, де проживають наші співвітчизники. Адже для прийому телепередач з супутника необхідні відповідні технічні засоби.

Чи можливо це? А чому б і ні. Хіба не так (щоправда без використання телезв'язку, а лише експлуатуючи існуючі радіорелейні лінії) діє Росія? В Україні безперешкодно поширюється телепередачі московського ГРТ, а чому ж не добитися на переговорах поширення українських телепередач у Західносибірському регіоні (Тюмені), на Далекому Сході, в європейській частині Російської Федерації? Хай би й у сусідній державі працював «Інтер», але україномовний.

***

Однією з характерних рис телебачення є симультанність, тобто, одночасність і подій, і передачі їхнього зображення на відстань. Іншими словами — коли матимемо високі цілі щодо модернізації УТ (і технічної, й змістової), тоді й криловські Лебідь, Рак та Щука (учасникам боротьби за український телеринок належить самим вибрати собі улюблений образ відомої байки) зможуть різко штовхнути вперед віз національного телебачення.

*Вікторія Муратова:*

# Радіо для мене — наркотик...

***ВІКТОРІЯ має завдячувати вузівському розподілу: 1981 року, відтоді як закінчила Київську консерваторію, радіо стало її першою і, мабуть, останньою професійною любов'ю. Головна редакція музичних програм 1-го каналу, потім — іномовлення. Останні два роки Вікторія — ведуча художніх програм «Імпреза», «Зустріч перед мікрофоном» тощо на студії «Гама» творчого виробничого об'єднання «Промінь».***



— Клавдія Арсенівна Войтех, моя наставниця, казала мені: «Віка, уявіть собі замість мікрофона свого чоловіка і розкажіть йому про цю музику». І я розказувала...

А якось під час програми у студію влітає одна з наших метрів-дикторів — і до мене: «Деточка! Що ж ви робите, як ви читаєте прізвища, нічого не зрозуміло!». Я ж із скам'янілим обличчям обертаюся: «Будь-ласка вийдіть, все скажете мені після програми». Отакі були курйози.

**— Тож радіослухачі й не здогадуються, що у студії часом трапляються нештатні ситуації?**

— Колись моєю гостею була Жанна Боднарук. От вона про щось захоплено розповідає, потім в ефірі починає звучати її пісня і... Жаннині очі, які й так виразні, від переляку ще більшають. Виявляється, пісня «йде» удвічі швидше. Добре, що оператор вчасно зметикував і на вступі встиг перемкнути оберти.

Звісно, колишній «живий» ефір і нинішній —дві великі відмінності. Кілька років тому я мала готовий текст і лише читала його перед мікрофоном. Зараз тільки складаю план, а ще уточнюю в гостя, на які запитання він не хотів би відповідати. Я багато лишаю слухачам. Гадаю, їх цікавлять, скажімо, подробиці особистого життя зірки — вони зателефонують і запитають. А я буду питати про те, про що вони ніколи не запитають.

**— У вашій студії побувало чимало українських співаків: Павло Зібров, Каріна Плай, «Брати Блюзу», Мирослав Левицький, Самая-Т... Яку зустріч ви згадуєте з особливою приємністю?**

— Цікаво було з редактором «Бульвару» Дмитром Гордоном. Здебільшого з журналістом працювати набагато важче, ніж з артистом: підсвідомо відчуваєш, що він ставиться до тебе з позиції оцінки твоїх професійних якостей. Тим більше Гордон — досвідчений, відомий, приніс своє інтерв'ю... Телефони «плавилися» від дзвінків. Але з'ясувалося, що мій гість зовсім небагатослівний — відповідав дуже конкретно і коротко. А ще було весело працювати з Левком Дурком. Це дуже приємна в спілкуванні людина, тому 50-хвилинна передача пролетіла миттєво.

Взагалі, коли я переступаю поріг радіокомпанії, для мене нічого у світі більше не існує. Багато з нас тут працюють не за гроші, а заради задоволення. Радіо для мене — наркотик, своєрідний стимул до життя.

Інтерв'ю взяла
Алла РОМАНЧУК.



Ольга ВІТЕР, журналіст

# А вечорами цей чоловік з вами...

Майже рік тому в ефірній галактиці України з'явилася телекомпанія НАРТ. «НАРТ-вечір'я» — одна з програм цієї ТК. Але далі мова піде не про чесноти чи вади тв-продукту від НАРТу. Спробуємо заглянути до відділу кадрів та ознайомитися з досьє співробітників телекомпанії.

Петро Міро. Вік — Ісуса. Очі — кольору верхньої частини національного прапора. Розмір ноги ховається у чорних ковбойських чоботах, у яких він крокує рубрикою «Крок подій». Голова — світла, ідейна. Саме у ній початися визрів проект інформаційно-розважальної програми «НАРТ-вечір'я», співавтором якого є Василина Либідь.

Міро нещодавно видав на екран кілька неординарних, навіть провокаційних, сюжетів. Теми його міні-фільмів: НЛО, творчий пошук художника, таємниці підводного світу — зрозумілі і приємні для ока широкій аудиторії телеманів різного віку (недарма «НАРТ-вечір'я» —сімейна музично-інформаційна розважальна програма). Нині режисер Міро готує плацдарм для прориву... творчого.

Але, відверто кажучи, мою увагу привернули не так телевізійні роботи Петра, як факти його творчої біографії (багато, які з них, як на мене, стануть відкриттям і для керівництва ТК НАРТ).

Над кіно- і телепроектами Петро працює 8 років. У 1990 році був продюсером спільного українсько-в'єтнамського художнього фільму «Транзит у Токіо». З часом —документального фільму «Сеющий ветер» за сценарієм Олександра Бовіна, на той час політичного оглядача РТВ (про війну в Іраку та операцію ООН «Буря в пустелі»). У 1991 році брав участь у зйомках художньої картини «Золото в країні кедра» (Ліван). Як продюсер-режисер ТК «Студія шанс» зробив серію репортажів із проіранських терористичних угруповань, зокрема з лідером партії Хизбалла. Брав інтерв'ю в Ясера Арафата, Джеймса Бейкера... Виконуючи службовий обов'язок, побував у гарячих «точках» світу — Сомалі, Лівані, Тунісі, Ізраїлі, Секторі Газа, Кенії, В'єтнамі, США... У колі друзів часом ділиться спогадами про побачене і пережите.

А взагалі шукач пригод, невтомний мандрівник, справжній мужчина на 25-му каналі нашого ТБ тихо робить дуже миролюбну, обивательську, тиху передачу «Нарт-вечір'я». А міг би, певно, набагато більше... Але, на жаль, поки що у нас в державі за подібний послужний список журналісту-телевізійнику, та й газетяреві, прогресивок не дають. Не в ціні у нас такі.

Аліса РОМАНОВА, журналіст

# «Промінь» світла в царині ефіру

Працюючи цілодобово на власних частотах, власних передавачах та маючи неповторний творчий колектив професіоналів, другий канал Національного радіо «Промінь» по праву претендує на першість серед численних радіостанцій, і не лише київських.

На думку директора ТВО «Промінь» Степана Галябарди, нині об'єднання — серйозний політично-культурний канал в українському радіоефірі, й достойного конкурента поки що не бачить. Втім, відсутність регулярного фінансування з державного бюджету, 12 видів відрахувань «рекламних» податків породжують значні й доволі болючі проблеми. Можливо, розв'яже їх чергова реорганізація.

Які конкретні зміни чекають радійників — не знає ніхто. Відомо лише те, що «Промінь» намагатиметься зберегти якомога більшу кількість годин мовлення, а також творчий колектив. Втім, подейкують, що скорочення таки не минути. Між іншим, оплата лише сигналу забирає у «Променя» близько 90 відсотків усіх надходжень. «Скорочуватимуть», вірогідно, й частину із 112 передавачів — їх утримання обходиться надто дорого. Тому мріє другий канал Національної радіокомпанії, поки що про себе, про власний юридичний статус, власний комерційний відділ і власний рахунок.

Та попри всі труднощі, за останній час з радіостанції не пішов жоден журналіст. Є у радійників правило: радіо мовчати не може, щоб не сталося. І «Промінь» не мовчить, незважаючи навіть на те, що зарплату за останні три місяці працівники радіо отримали лише зараз.

Настя КРАЙНЯ

# Блакитний екран хворий на «жовтяницю»

***ЩО СТАЛОСЯ з домашнім улюбленцем, добрим і вірним другом — телевізором? Раніше з ним було так добре спілкуватися вечорами, було що подивитися, про що поміркувати. А нині лише одна думка гнітить нашого телемана: на що захворів його милий серцю «ящик»?***

Відповідь проста — на реформи. Реформаторські симптоми почали даватися взнаки на блакитному екрані рік тому. Державне мовлення поступово змінила робота приватних ТРК. І це було непогано, бо в ефір влилася нова кров, нові ідеї, нові передачі. Щоправда, іноді кульгала якість, зраджувало почуття міри, гумору, а форма явно була не Мейєрхольдівською (а про зміст годі вже й говорити). Втім, глядач не дуже переймався експериментальними знахідками вітчизняних телевізійників. Адже натиснув кнопку — і на екрані ГРТ.

З появою в ефірі «Студії 1+1» все змінилося. З'явилося бажання дивитися «своїх». Тепер, із зникненням з українського екрана «Останкіно», альтернативи немає... Втім, ідеться не про те, що ми втратили, а про те, що отримали натомість.

Днями Національна рада з телебачення й радіомовлення вручила «Студії 1+1» ліцензію на дев'ятигодинне щоденне мовлення на УТ-2. (Згідно з новою тв-концепцією, УТ-1, де досі вела передачі ця компанія, стає урядовим каналом, і всілякі недержавні студії звідти йдуть). Зиновій Кулик під час зустрічі з журналістами зазначив, що всі пертурбації з сіткою мовлення і політику шодо недержавних телевиробників здійснюють на законних підставах. «Я закон не порушую. Принципово...», — заявив президент Національної телекомпанії України (нині — міністр інформації України).

Не маємо сумніву у сказаному вище, проте вважаємо за потрібне провести невеличке й вельми необразливе розслідування. Почнемо здаля.

У далекій Британії економічна газета Finansial Times опублікувала статтю про діяльність американської компанії Central European Media Enterprises, яка володіє TV Nova, а на сьогодні й іншими телестанціями в посткомуністичній Європі. На думку британського видання, компанія СЕМЕ на порядок перевершила в Східній Європі всі світові велетні. Виникнення TV NOVA в економічному плані, мабуть, було найуспішнішим в історії тв-дебютом. Уже в першому півріччі 1995 року вона мала прибуток $20 млн. Ставку роблять на рекламні бюджети східноєвропейських країн. Якщо СЕМЕ отримає ліцензії в Польщі і Україні, вона матиме доступ до отримання прибутків від телереклам розміром від 2 до 3 млрд. доларів щорічно.

Цього року британський телемонстр придбав 50-відсоткову частку в «Студії 1+1». З переходом «1+1» на УТ-2 і перетворенням її на загальнонаціональний канал, очікують, що левова частка рекламного телевізійного бюджету (1996 року він становив близько 20 млн. доларів) піде на цей канал. І це зрозуміло, бо УТ-1 не зможе бути конкурентоспроможним і привабливим для рекламодавців.

Практика телевізійної монополізації великими компаніями відома в світі і хибною її не вважають. І Україна як суб'єкт нових ринкових відносин може її запозичити. Та слід пам'ятати не лише про комерційні інтереси, а й національні. Наскільки етично, що телекомпанія, яку інвестує іноземний вкладник, є майже повноправним господарем державного каналу? При цьому вона перебирає на себе рекламні бюджети вітчизняних рекламодавців — головну статтю доходів телебачення.

Людмила КОХАНЕЦЬ, Олександр ВЛАСОВ, «Голос України»

# На інформаційному ринку продається... ринок

***МІНІСТР внутрішніх справ РФ Анатолій Куликов на недавньому з'їзді солдатів і офіцерів, що брали участь у бойових діях в різних «гарячих точках», по-генеральськи чітко окреслив історичну роль Росії. ГРТ з готовністю оприлюднило істерично-історичне одкровення славного міністра, і ми дізналися, що «Богом дана місія Росії — добровільно об'єднувати народи». Виконувати Господнє «доручення» зусиллями відомства пана Куликова останнім часом стає дедалі проблематичніше: невдячні народи замість «доброї волі» демонструють дещо інше. І доводиться для «Богом даної місії» шукати інтелігентніші методи, ніж міліцейський кулак.***

В інформаційному просторі України з'явилася «Хороша новина — газета, яка об'єднує». (Див. «Комсомольскую правду в Украине» за 4—11 жовтня). Власне, об'єднує не лише «Комсомолка». Міністерство інформації зареєструвало десять російських видань, які доповнили свій логотип додатком «в Украине». Таким чином, усі вони «є самостійними юридичними особами, видаються відповідно до українського законодавства і робляться значною мірою саме в нашій державі, де мають багато передплатників». У міністерстві пояснили, що розглянули заяви від цих видань і пішли їм назустріч — за умови, що вони «писатимуть про Україну». Отже, особливо стривожених появою «диверсантів» просимо розслабитися — вони не проривалися на нашу суверенну територію «ведмежими стежками». Прийшли, як нас запевнили, цілком легально.

Заступник головного редактора «КП» (московської) Віктор Шуткевич у слові до українського читача риторично запитує, що стоїть за суттєвим додатком «в Украине»: «Хитроумные козни Москвы, стремящейся расширить свою культурную экспансию на территорию суверенной и независимой Украины? Попытка издателей обойти налоговый пресс, которому подвергаются все без исключения издания сопредельных государств? Или все же нечто другое?» Звичайно, «нечто другое» — вигукне довірливий читач, приємно вражений «відкритими картами».

Далі автор пояснює, що «КП в Украине» «сохраняет родовые, фамильные черты прежней «Комсомолки», ее характер, ее дух» і проводить аналогію з двома сестрами: «Так уж вышло, что каждая из них живет своим домом, ... но от этого они чужими не становятся». Риторика — чудовий публіцистичний засіб, але все-таки пошукаймо відповіді на скромні запитання московського колеги.

Згідно з законом «Про патентування» та відомим указом Президента засоби масової інформації, які виходять в Україні, мають пільгове оподаткування, зокрема, знижку на ПДВ; як пояснюють спеціалісти, пільги значні. Наші «сестри», хоча й живуть своїми домами, територією України чомусь «подорожують» разом — українські додатки вкладено в основні видання. Отже, «попытка издателей обойти налоговый пресс» таки «имеет место быть».

**Сергій СОБОЛЄВ, керівник депутатської групи «Реформи», член Комісії з питань правової політики і судово-правової реформи:**

*— На мій погляд, єдина можливість створення рівних умов доступу до інформації громадян України — метод, до якого вдаються в усьому світі, а саме економічні важелі: з одного боку, це підтримка власної преси, з другого — захист вітчизняного інформаційного ринку через введення акцизів, що цілком можливе в даному разі. Право на інформацію має бути гарантоване, це незаперечна істина, але і за цієї умови кожна держава захищає свій інформаційний простір.*

Справді, навряд щоб англійці, наприклад, вітали «сестру» — «Фігаро у Великобританії» чи наші сусіди «Нью-Йорк таймс у Росії». Навряд чи й США і Франція зважилися б на таку «хорошу новину» — закони ринку, панове.

**Михайло КОСІВ, голова Комісії ВР з питань культури і духовності:**

*— Я спеціально вивчав це питання. У Франції, якби хтось хотів випускати газету англійською мовою, мусив би платити за це податки втроє більші, аніж видавець французький. Так держава захищає свою культуру, свій інформаційний простір. Коли ж це дійде до чиновників в Україні? Адже для нас це питання не культурологічне, навіть не економічне. Якщо російські засоби масової інформації пропагують територіальні претензії до нашої держави — це питання з площини політики, а не культури. Мені здається, що треба рішуче перекрити ходи, якими здійснюються російська інформаційна диверсія, і, зокрема, порушити питання про законність реєстрації цих видань в Україні.*

**Степан ТКАЧЕНКО, голова підкомісії Комісії з питань законодавчого забезпечення свободи слова та засобів масової інформації:**

*— Це питання недостатньо врегульоване чинним законодавством. Останнім часом воно зацікавило і нашу комісію. Я особисто вважаю, що Міністерство інформації не повинне реєструвати російські видання в Україні, хоча б уже тому, що це один із засобів уникнення того оподаткування, якому підлягають іноземні засоби масової інформації. Кожна країна захищає свій інформаційний ринок від сусідів, незалежно від того, які між ними відносини. Комісія має намір з'ясувати мотиви реєстрації цих видань, наскільки це відповідає правовому полю нашої держави.*




І, додамо, наскільки це відповідає проголошеному державою курсу на захист вітчизняного товаровиробника. Зареєстрованим іноземним — хоча і з суттєвим додатком — виданням ми не можемо протистояти з точки зору монополізму; навпаки, монополістами на нашому ринку стають саме «старші сестри»: як правило, коштують вони дешевше вітчизняних газет. Собівартість продукції конкуренції не витримує — вони одержують папір з Росії за однією ціною, ми — за іншою. Такі закони ринку: не маєш паперу — плати. І платимо, забуваючи, що ці закони можуть діяти не лише в односторонньому порядку.

Хтось дуже влучно назвав україно-російські відносини «особными». Вони й справді особливі: як у царині політики, економіки, так і інформації. Те, що добре нашим сусідам, має бути добре і нам. Що хочемо ми — «опять они со своей «незалежностью». (Це слово «КПвУ»так і пише в лапках.) Якби хоч одне українське видання мало намір перетнути інформаційний простір Росії, не лише «украінолюбці» на кшталт Баркашова, Жириновського чи Невзорова підняли б на глум зазіхання «малороссов»...

Наші російсько-українські колеги, яких ми попросили поділитися секретами процвітання їхніх газет в Україні, не приховували: за тиражем не тільки популярність, а й рекламодавець, що бере на себе значну частину витрат на видання і розповсюдження. Вдалося нам також дізнатися, що за «рекламодавцями» в деяких виданнях стоять потужні банки.

**Степан ТКАЧЕНКО:**

*— Цим запитанням ви перекидаєте мене з царини преси у сферу діяльності Григорія Омельченка. Відомо, що інформаційна інтервенція супроводжується фінансовою. Не таємниця також, з якою метою проникає «опосередкований» капітал в Україну: в чиїх руках інформаційний ринок — в тих руках влада. На жаль, на цю ситуацію не звертає уваги СБУ, хоча тут загроза українській державі найбезпосередніша.*

Що ж загрожує нашій державі з мирних сторінок іноземно-українських видань? Інформація з України і про Україну — все, як вимагав Мініпформ при реєстрації. Здавалось би, жодних слідів «хитроумных козней Москвы».

Знову ж таки для прикладу «КП в Украине» (6—15 листопада). Рубрика: «О чем говорит страна. А «страна говорит» про те, що «Дивчины вздыхали напрасно. Принц Чарльз поехал к старушкам» — про відвідини принцом Уельським Новобілицького будинку-інтернату для престарілих і інвалідів. Під «дівчиними» інформація — «Спикер помещен в больницу». Не хвилюйтеся, з Олександром Морозом усе гаразд, це в спікера Держдуми Геннадія Селезньова астматичний бронхіт (дай йому Боже здоров'я). Далі суцільний вінегрет з географією. Чия «страна говорит»? — намагалися ми розібратися. Росія — про Чарльза в Новобіличах чи Україна про хворобу Селезньова? А може, збагнули, «страна-то общая?» Може, в «Комсомолке», як і в «Независимой газете» (спасибі, ще вона не «розродилася» сестрою в Україні), схильні вважати Росією «весь бывший Советский Союз»? І до них також «лично не доходит, как два столь близких народа могли разделиться»? Тоді в них справді знайдеться вдячна аудиторія по два боки Хутора Михайлівського, яка замислилась, «как преодолеть препоны, которые выставляются иными ретивыми ревнителями «чистоты языка и нации». Ці бісові «ревнителі», на здивування газети «Труд — Украина», «демонстрировали свои усилия» і на журналістському фестивалі в Ялті: «Один из чиновных панов, представляющих интересы украинских журналистов в парламенте, начал выступление перед коллегами на «ридной мови». Ти бачиш, який пан «ретивый»!

**Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ, член Комісії з питань боротьби з організованою злочинністю та корупцією:**

*— За появою іноземних видань у нашому інформаційному просторі вбачаю зміну спецслужбами Росії грубої тактики дезинформації на гнучкішу — тонко, ненав'язливо насаджувати психологію «единой и неделимой». Це відчувається по матеріалах, по методах, за якими працюють ці видання. Пам'ятаю, як колишній власкор «Комсомолки» у Львові, описуючи масштаби розрухи в самостійній Україні, ошелешив читачів ледь не горами трупів, що валяються на вулицях нашого міста. «Гора трупів» зникла — надто «гіперболічно», правдоподібніше — вдаватися до делікатніших «художніх образів».*

Контроль над упертою самостійницею — попри всі атрибути її державності — не дає спокою певним політичним силам у сусідній з нами країні (поширений і зручний евфемізм). Якщо ці сили не можуть тримати на приколі Україну як складову частину Великої Росії, вони підходять цілком прагматично з іншого боку: завойовують ключові позиції в українській економіці, засобах масової інформації.

**Михайло СИРОТА, керівник депутатської групи «Конституційний центр», заступник голови Комісії з питань екологічної політики:**

*— Це справді інформаційна експансія, в якій задіяні великі кошти і мобільні сили північно-східного сусіда. Наша держава, на жаль, не створила системи захисту власного інформаційного простору, чим підклала під себе міну сповільненої дії.*

Де сапери? — хотіли ми запитати. Але вчасно згадали, що риторика — всього-на-всього публіцистичний засіб. Сапери — це ті, хто сидить на «міні» і спостерігає за детонатором: рвоне — пронесе...

— Ми, хохли, добрі люди, — легко перейшов на нав'язаний ведучим аналітичної програми «Время» Сергієм Доренком тон розмови наш Президент.

(Спасибі ГРТ передає нам, грішним, одкровення не тільки власних вождів, а й нашого батька нації.)

Занадто добрі, Леоніде Даниловичу. Може, тому і ходимо «в простаках» на чолі з верховним «хохлом».

**Від редакції.** Цим матеріалом ми започатковуємо рубрику «На інформаційному ринку» — здається, тут є про що поговорити, чи не так? Про проблеми зовнішньої і внутрішньої інтервенції, якості «товарів», виставлених на продаж, реклами читайте в наступних номерах «Голосу України».

**Мал. Леоніда ТЕЛЯТНИКОВА.**

В соответствии с определением арбитражного суда Днепропетровской области (320004, Днепропетровск, пр. Кирова, 1) возбуждено дело № 13-1216 о признании банкротом частного предприятия «Виллар» (Подгородное Днепропетровской обл., ул. Межевая, 7, р/с 644602 в Днепропетровском филиале «Укринбанка», МФО 305590). Претензии принимаются в месячный срок со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Харківської області (Харків-2, вул. Сумська, 64) порушив 4.10.96 р. справу № Б-4987/773 про визнання банкрутом ЧП фірми «Дорс». Юридична адреса: Харків, вул. Героїв Праці, 20-Г, р/р 6468267 в АБ «Мега-Банку», МФО 351629.

Претензії кредиторів арбітражний суд приймає протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Луганской области (348000, Луганск, пл. Героев ВОВ, 3-а) по заявлению ООО ПКФ «Сириус», Лисичанск Луганской области возбудил дело № 267/106 от 16.08.1996 г. о признании банкротом ОАО «Алчевский завод «Темп» (349102, Алчевск, ул. Свердлова, 22; р/с № 00369101 в Алчевском отделении «Укрсоцбанка», МФО 304052, код ОКПО 02969136).

Претензии кредиторов и возможных санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

# ...І наша присутність на Марсі

*КОЛИ генеральний директор НКАУ (Національного космічного агентства України) Олександр Негода сказав, що Національний центр управління та випробування космічних засобів — один з найкращих у світі (за технічними даними), я, признаюся, здивувався. Можливо, це сталося тому, що занадто багато негативної інформації звалюється щодня на нас і ми вже нездатні бачити позитивне. Колись Олександр Довженко зауважив: двоє дивляться на калюжу, один бачить лише воду, а другий — сонце, що віддзеркалюється в ній.*

Сергій Іванович Голдаєв, начальник відділу наземної інфраструктури НКАУ, виявився таким самим оптимістом, як і його керівник Олександр Негода. І це логічно — в космосі песимістам робити нічого.

—Україна була й залишається країною, яка активно займається космічними дослідженнями. Для цього у нас достатня технічна й інтелектуальна база. Перше, що було зроблено в останні роки, це заново створено систему управління українським супутником «Січ-1». 10 жовтня ми відзначили річницю роботи нашого центру управління польотами.

Український ЦУП — один з найсучасніших, укомплектований високотехнологічним устаткуванням, чим не можуть похвалитися навіть наші сусіди — росіяни.

Супутник «Січ-1», як відомо, здійснює дистанційне зондування Землі. Дані, одержані з нього, використовують для прогнозування врожайності сільськогосподарських культур, контролю за станом атмосфери, поверхні морів та океанів, внутрішніх водойм, виявлення районів, перспективних для рибних промислів. «Січ» — перший український супутник, в майбутньому будуть й інші.

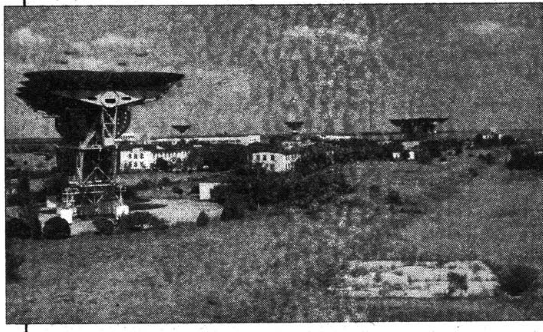
—Актуальна проблема для нас нині — космодром. Україна бере участь у міжнародному проекті, яким передбачено запуск космічних апаратів з морських платформ. Разом з нашою країною у ньому задіяні США, Норвегія та Росія, — продовжує розповідь С.Голдаєв. — Цікава робота триває також у міжнародній програмі з дослідження Марса.

Над реалізацією цього проекту працюють не тільки київські, а й львівські, кримські та інші спеціалісти. Львів'яни, зокрема, автори комплексу для електромагнітного зондування Марса (керівник групи В. Корепанов). Кримчани розробили комплекс «СОЯ», потрібний для дослідження осциляції яскравості сонця, що дасть змогу вивчати не лише сонячне ядро, а і його поверхню.

—Як відомо, Україна має відмінну базу для здійснення далекого космічного зв'язку, — зауважує С. Голдаєв. — З нашого центру керують польотом космічного апарату «Гранат», а також апаратів «Прогноз-1» і «Прогноз-2» згідно з міжнародною програмою «Інтербол». Тож, можете переконатися, Україна — провідна космічна держава. Невипадково я весь час наголошую на участі в міжнародних програмах, адже це ще раз говорить про наш авторитет у світі і визнання.

Щоб у читачів не склалося враження, що співробітники НКАУ зайняті лише технічними та науковими проблемами, додамо: вони вирішують і соціальні питання. Так, з метою збереження не лише технічного потенціалу галузі, а й інтелектуального, вони нині приймають у свій колектив досвідчених спеціалістів — вчорашніх військовослужбовців, що обслуговували відповідні системи збройних сил колишнього Радянського Союзу.

Сьогодні, 16 листопада, дослідники космосу здійснюють запуск міжнародного апарату «Марс», комплекси для якого також розробляли в Україні. Як написали б ми раніше, це гідна зустріч професійного свята.

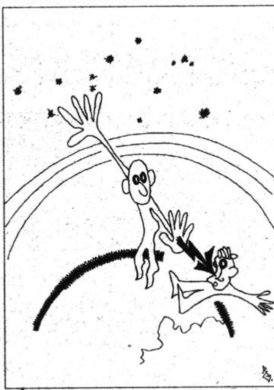


**На знімку: технічна позиція Національного центру управління та випробування космічних засобів.**

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

# ВСЕСВІТ: КОНТАКТЕР ВИХОДИТЬ НА ЗВ'ЯЗОК

**Альтернатива**



Хоча ми щодня і вступаємо в контакти, та контактерами навряд чи себе вважаємо. Бо вони отримують інформацію із Всесвіту.

Ще Сократ твердив, що його друге «я» пов'язане з небом як із джерелом інформації.

І тепер з'являються люди, які мають такі здібності, що дають їм змогу за збереження ясної свідомості вступати в спілкування з невидимими світами. Від кого ж, як не від них, ми дедалі більше отримуємо даних про надфізичну природу Всесвіту та людини? Контактери є немов ретрансляторами, які надіслані ззовні сигнали та думки «підганяють» під земні поняття. Загалом, усі люди як енергоструктури однакові. Ми вже чули й читали про те, що кожний індивід має сім енергетичних центрів — чакр. За контакт із Всесвітом «відповідає» чакра сахасрара — на тім'ї. Вона також регулює взаємозв'язок підсвідомості зі свідомістю. Але у декого підсвідомість підготовлено для сприйняття сильної енергетики, насиченої певною інформацією, що виражається у формі послання землянам, технічної підказки, методів зцілення і т. ін.

Отож, озброївшись вичитаними із спеціальної літератури термінами, що часто повторюються, але незвичайні: інформаційне поле Землі, універсальне поле Всесвіту, небесний банк даних, канали зв'язку, — я звернулася до відомого контактера **Надії НІКОЛАЄВОЇ**, щоб з її допомогою намалювати схему проходження інформації, припустімо, з паралельних світів, неземних цивілізацій, від Вищого розуму.

— Методику дано лише посвяченим. Розповісти про неї непідготовленому — все одно, що посадити трирічну дитину за комп'ютер і доручити скласти складну програму. Проте, якщо грубо порівнювати, то контакт відбувається, як у фантастичних фільмах про віртуальну реальність. А ми, контактери, виходимо через природний, біологічний комп'ютер, яким є мозок, не використовуючи технічних засобів. Особисто я виходжу в тонкі виміри, трансмігрую, вивчаючи простір під керівництвом свого Вчителя.

**— Ви, даруйте, з допомогою чого мандруєте?**

— Точки свідомості, що перебуває за межами людського мозку в просторі, в інформаційному полі. Я не втручаюся ні в думки, ні в підсвідомість людини. Я отримую інформацію в чистому вигляді. Ту, яку сама людина передає в інформаційне поле. Як я здійснюю свої польоти у Всесвіті? Образно кажучи, літаю згустком енергії, бачу себе плямою, що світиться.

**— Опишіть свої відчуття.**

— Спочатку таке відчуття, що всередині вібрує енергія — від кінчиків пальців до очей, немов вітер жене її. Потім відчуваю потужний поштовх, і раптом бачу зоряні ворота... При цьому тіло моє перебуває неначе у вимкненому стані: дихання, серцебиття уповільнені. Тривалість контакту максимум 8 хвилин.

**— Контактером може бути будь-хто? І чи не впливає такий зв'язок на життя, здоров'я, зрештою — на долю?**

— Як на мене, такою людиною треба народитися, тобто мати для контакту природні дані: аналітичний розум, здатність систематизувати інформацію, високу провідність організму, що, до речі, досягається постійним очищенням і молитвами. Я продовжую жити нормальним життям. До того, чим я займаюсь, підходить крилатий вираз: журналіст змінює професію. Після закінчення університету я кілька років працювала в пресі. І якщо раніше я отримувала суто словесну інформацію від людей, то тепер це відбувається іншим шляхом. Уся інформація про людину — це рух елементарних часток, що концентровано нагромаджуються в певних точках. Таких точок стільки, скільки людей. Люди формують людство, а точки — інформаційне поле Землі. Можна навчитися підключатися до цих точок і отримувати інформацію без технічних засобів зв'язку. Така система, розроблена мною, називається трансміграцією. Вона проста, зручна і її легко вивчити. Для того, щоб контактувати з тим, що вище від нашого розуму, звісно, треба бути обдарованим. Людина, якій здається, що дані про неї саму обмежуються її свідомістю, помиляється. Інформація доходить до центру Всесвіту й отримати її можна в будь-якому місці незалежно від людини, але для цього потрібний спеціальний доступ.

**— Чи можуть контактери розпізнавати, до яких силових полів їх підключено, світлих чи темних, і чи не стають вони цілком веденими ними?**

— Справжній контактер здатний управляти інформацією, що надходить йому. А коли сприйняття хаотичне, то у людини, можливо, — психічне відхилення.

**— Цікаво, чи використовуєте ви у своєму житті, в побуті технічні засоби зв'язку?**

— Вони мені не потрібні, бо я без телефону можу зв'язатися з будь-якою людиною, у будь-якій точці земної кулі й отримати від неї потрібну мені інформацію. Телефону в мене вдома ніколи не було, немає, не буде і, сподіваюсь, він мені не знадобиться. Але зв'язок технічний я не заперечую, а вважаю, що він корисний людям. І навіть мій син навчається у системі зв'язку.

Звісно, можна по-різному ставитися до такої інформації і до людей, які її передають. Ясно одне: нами ще багато що не пізнано. Але те, що весь світ охоплений технічними засобами зв'язку і що в цьому потоці губиться альтернативний людський мозок з усім Всесвітом, — це однозначно. А може, саме за ним — майбутнє?

Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.


**ОАО «МАРКОХИМ»**

**информирует, что 30 декабря 1996 г. по адресу: Мариуполь, пр. Металлургов, 52, ДК «Маркохим» состоится общее собрание акционеров.**

Начало собрания: 15 ч.

Регистрация 29 декабря 1996 г. по адресу: Мариуполь, пр. Металлургов, 52, контактный телефон 33-83-39.

**ПОВЕСТКА ДНЯ**

1. Доклад председателя правления ОАО «Маркохим».
2. Утверждение устава ОАО «Маркохим».
3. Избрание председателя правления.
4. Избрание наблюдательного совета и председателя наблюдательного совета.
5. Избрание ревизионной комиссии и председателя ревизионной комиссии.
6. Утверждение внутренних регламентирующих документов ОАО.
7. Разное.

Акционерам необходимо иметь при себе документы, удостоверяющие личность, и права на акции ОАО «Маркохим».

Регистратором владельцев именных ценных бумаг ОАО «Маркохим» является региональная инвестиционная компания «РИНКОМ-ИНВЕСТ», г. Мариуполь, пр. Металлургов, 97. Лицензия № 40-р от 24.07.96 г.

Дата фиксации реестра: 13 ноября 1996 г.

**Арбитражный суд Днепропетровской области (320004, Днепропетровск, пр. Кирова, 1) возбудил дело № Б2-127 от 15.08.1996 г. о признании банкротом украинско-российского производственно-торгового общества с ограниченной ответственностью «Дендро», код 19088109, Днепропетровск, ул. Янгеля, 7, кв. 127; р/счет 2467038 АКБ «Юготкобанк», МФО 305686.**

**Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.**

**Арбитражный суд Луганской области возбудил дело № 121/10б о банкротстве Луганской региональной ассоциации малых предприятий и предпринимателей (ЛАМПП) (348000, Луганск, ул. Советская, 60, р/с 000609020, банк «Надра», МФО 304198, код 13375291) и дело № 142/11б о банкротстве малого совместного предприятия «Восток» (348000, Луганск, ул. Котельникова, 7, кв. 37, р/с 2468476 банк «Надра», МФО 304193).**

**Заявления кредиторов принимаются в течение месяца.**

**Арбитражный суд Харьковской области (310502, Харьков, Дом Советов, ул. Сумская, 64) возбудил дело № 3256/7-72 о банкротстве общества с ограниченной ответственностью «Сигма С и З» (312320, Богодухов Харьковской области, ул. Ахтырская, 42; расчетный счет № 407404 в Богодуховском отделении АК АПБ Украина, идентификационный код 21250907).**

**Имущественные требования кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.**

Володимир ЄРЕМЕНКО, журналіст

# Знову на нульовій позначці

*ЦЕ ПИТАННЯ набуває особливої актуальності сьогодні, коли «до роботи стала» новосформована жіноча збірна України з волейболу. Незважаючи на те, що з часу нищівного фіаско в Атланті минуло вже досить часу, схоже, жодних серйозних висновків у цьому плані зроблено не було. Мало того, досі ніхто навіть не узяв на себе сміливості проаналізувати причини такого невдалого виступу нашої команди на Олімпіаді.*

*Тому кореспондент Укрінформу попросив поділитись деякими думками з цього приводу екс-наставника жіночої збірної з волейболу, заслуженого тренера України Володимира Бузаєва, який, як відомо, нині тренує команду турецького клубу «Емлак-банк».*

—У всіх країнах сьогодні зростає своєрідний волейбольний бум, — зазначив В. Бузаєв. — У цей вид спорту вкладають великі кошти, ним займаються дуже серйозно і професіонально. В Європі таку роботу проводять Італія, Німеччина, Нідерланди та інші країни. Тому для того, щоб не відстати від них, щоб заплигнути на підніжку цього потягу, треба дуже добре і правильно, з перспективою працювати.

**—Схоже, наша команда опинилась у цьому потязі десь біля тих скриньок під вагонами, в яких колись подорожували безпритульні.**

—На жаль, так. Ейфорія від того, що ми потрапили на Олімпіаду, швидко пройшла після перших таки матчів, зіграних в Атланті. До виходу команди на майданчик авторитет українського волейболу був досить високий. Але фахівцю неважко помітити, що цей рейтинг, як і «путівка» на Олімпіаду були забезпечені ще за рахунок тих гравців, які виховувались у колишньому СРСР. А сам по собі український волейбол ще нічого до цього не додав. Скоріше, навпаки. Неправильна позиція, яку займає колишній Мінмолодьспорт щодо волейболу, дає гіркі плоди. Ні для кого не секрет, що дитячі школи занедбані. А штучно створений луганський суперклуб визначав і намагається визначати політику, яка грунтується тільки на перекупках висококласних гравців. Це й призвело до фіаско в Атланті. Втім, одержання олімпійської ліцензії нашою командою вже було випадковістю. Нам просто пощастило, що Росія вийшла в європейський відбір, команда Хорватії розсипалась, а італійська збірна взагалі приїхала молодіжним складом. Ось і весь секрет успіху, який багато хто з коментаторів подавав як заслугу тренерів.

**—Ви вважаєте, що то була просто посмішка Фортуни...**

—Так, і саме тому ми не пішли далі. Найнеприємніше, що команда взагалі не боролася, таке враження, що вона поїхала на екскурсію.

**—То який вихід?**

—Нам просто необхідно підняти інтерес до національного чемпіонату. Я на тренерській раді вніс одну пропозицію, але на неї не звернули уваги... А поки що ми вже сьогодні спокійно можемо віддати чемпіонський титул луганській «Іскрі», адже з нею просто нема кому боротися. До того ж, нашій збірній практично вже ніде брати резерви. За підрахунками фахівців, у новому складі збірної сім вихованок запорізької школи жіночого волейболу. Але реально в «Орбіті-ЗАЕС» сьогодні грають лише дві, решта — перекуплені і виступають за інші команди. А у самому Запоріжжі планомірно розвалюється, свідомо руйнується краща в Україні школа жіночого волейболу. Не останню роль у цьому мало й загадково мовчазне керівництво Федерації волейболу, відділу спортивних ігор колишнього Мінмолодьспорту України.

... Додамо, що на цій стадії негативну роль відіграло й подружжя Перебийніс, яке тривалий час працювало в клубі «Орбіта» і виховало не одне покоління талановитих гравців. Вони пішли, а нещодавно стало відомо, що вихованки Віктора Перебийніса склали команду ... «Іскра-2» на чолі з ним самим. Забрала з собою 18 найперспективніших дітей (1981—1983 років народження) і Любов Перебийніс.

Після неодноразових звернень керівництва «Орбіти» облспорткомітет, схоже, має намір найближчим часом дітей повернути, що буде справедливо, бо це і гроші платників податків, і внесок ВО «Гама», що стояло біля витоків створення клубу, і колективу Запорізької атомної електростанції, який став генеральним спонсором команди нині, і праця понад 10 тренерів, і, зрештою, чималий спортивний капітал міста.

Хочеться сподіватися, що це буде перший крок до грунтовного, серйозного відновлення школи «Орбіта». Але дуже важливо, щоб за цим кроком були нові, щоб Федерація волейболу і відділ спортивних ігор тепер вже Держкомспорту України таки звернули увагу на проблеми «Орбіти-ЗАЕС», адже з її руйнуванням може впасти і останній оплот українського жіночого волейболу.

Запоріжжя.

# Сергій ПОПОВ: «У сусідів футбол ... має яскравішу обгортку»

*МИ ПОЗНАЙОМИЛИСЯ кілька років тому під час турне національної збірної України до Хорватії. І в Загребі, і в Спліті мешкали в одному номері. Спокійний, врівноважений, вихований. Мене розчулило те, що Сергій Попов душевно ставиться до своїх друзів у Донецьку. А головна людина для нього — мати. До речі, він весь час турбувався, який подарунок придбати для матусі. Хотів щось незвичне.*

І на футбольному полі він спокійний, врівноважений. А ще — самовідданий і дуже сміливий. Гадаю, що тисячі вболівальників готові були розцілувати цього хлопця, коли він відкрив рахунок у київському матчі Україна — Португалія.

На жаль, у Порту Попову не пощастило повторити київський варіант. Однак за оцінкою тренерів і фахівців він зіграв досить упевнено і корисно. Під час польоту до Києва ми мали вдосталь часу, щоб і матч обговорити, і на інші теми побалакати. Сергій останній рік провів за кордоном, виступав у «Зеніті» (Санкт-Петербург). Отож, мав чудову нагоду ознайомитися з нинішнім станом російського футболу. Тому й запитав його: чим же він різниться від українського? Адже останнім часом дехто з наших земляків, зігравши лише матч-два в певному російському клубі, поспішали із заявами, мовляв, тамтешній футбол чи не на голову вищий від нашого.



—У чемпіонаті Росії, як на мене, команд п'ять мають хороший рівень.

**—І що, київське «Динамо», «Шахтар», «Чорноморець», «Дніпро», «Металург» поступаються їм у класі?**

—Певно, ні. Наші найкращі команди не поступаються московським клубам, «Аланії», «Ротору». Просто в сусідній країні більше дбають про рекламу футболу. У нього значно яскравіша обгортка, ніж у нашого.

**—Мабуть, слід врахувати, що погоду там роблять наші футболісти. Хоча б і ти. Забрати б з Росії український легіон і подивитися, що станеться...**

—Безперечно, українці у великій шані там. Грають вони у всіх лігах. Разом зі мною виступає Дмитро Хомуха з Харкова. Помітно грає в московському «Локомотиві» львів'янин Олег Гарас. Гадаю, що ніхто не заперечить, що одесит Ілля Цимбалар — лідер московського «Спартака». Швидко прижився в «Роторі» мій земляк Геннадій Орбу. Ще недавно «Спартак» наполовину був укомплектований українцями. Одесит Олег Мочуляк виступав в «Уралмаші». Є кілька представників з Івано-Франківська в новоросійському «Чорноморці». Цей список можна довго продовжувати. Не кажу вже про наших тренерів, які працюють у російських командах.

**—То, либонь, матеріальне забезпечення футболістів ліпше все ж у Росії?**

—Так. Думаю, що тільки київське «Динамо» може зрівнятися за фінансовим становищем із найсильнішими клубами наших сусідів.

**—Ми були свідками того, як до збірної України не відпускали Геннадія Орбу. А в тебе як із цим?**

—Проблем немає .

**—Чи швидко прижився на новому місці?**

—Павло Федорович Садирін одразу почав мене ставити в основу. Тому період приживання для мене проминув безболісно.

**—А побутові умови маєш нормальні?**

—Мешкаю у службовій квартирі. Зразу було трохи сумно в чужому місті. Але тепер ситуація помітно змінилася. Річ у тім, що 1 червня я одружився. Свою Оксану привіз із Донецька.

**—І як їй на чужині?**

—Якщо відверто, то поки що вовком виє (усміхається). Вдома вона працювала, мала друзів. А тут часто залишається вдома сама. Та ще й клімат для нас незвичний: тумани й дощі. Раджу їй знайомитись із Санкт-Петербургом. Там є на що подивитися.

**—На скільки в тебе ще контракт із «Зенітом»?**

—На рік. Щоправда, коли відверто, то чекав у цьому клубі більшого. З боку керівництва можна почути багато обіцянок, але на ділі... Якщо Садирін піде з команди, то й зовсім буде кепсько. До нього там була яма. Павло Федорович почав плідно працювати. Комусь це муляє очі.

**—А які претензії до нього?**

—Навпаки. Це він прагне змін. Садирін бажає, щоб команда виходила на перші позиції в чемпіонаті. Положення середнячка його не задовольняє. Для якісного стрибка потрібні кошти: для вищої зарплати і преміальних гравцям. Необхідно купити кількох сильних виконавців. А цього не хоче керівництво клубу, його задовольняє тихе життя.

**—Гаразд, поговорімо тепер про нашу збірну. Вона завершила сезон, у якому провела і офіційні, і товариські поєдинки. Яка твоя оцінка виступів нашої головної команди?**

—Вважаю, що цей рік для нас був цілком успішний. Перемоги над командами Північної Ірландії (в гостях) і Португалії (в Києві) додали нам авторитету. Український футбол почали ще більше поважати. Звичайно, могли «зачепити» очечко і в Порту. Тоді і французький обрій був би для нас ще реальніший. Для португальців все, окрім перемоги, дорівнювалося б катастрофі. Не треба забувати, що збірна Португалії — одна з найсильніших у світі. Он і Пеле казав, що вважає її взагалі одним з претендентів на чемпіонський трон. А ми з нею зіграли цілком на рівних. Утім, і мінімальна поразка в гостях для багатьох з нас — своєрідна школа. Шанси на вихід до фінальної частини чемпіонату маємо досить реальні. За втраченими очками поступаємося лише німцям. Для збірної тепер настали тривалі канікули. Лише 23 березня наступного року вона проведе черговий відбірковий матч в Албанії. Отже, часу для аналізу зіграних матчів, для підготовки до нових виступів — удосталь. Треба працювати, награвати склад і прагнути високої мети...

**Віктор БРАНИЦЬКИЙ.**

**PS.** Коли цю публікацію було підготовленно, нам стало відомо, що керівництво ФК «Зеніт» (Санкт-Петербург) не продовжило контракт із Павлом Садиріним. На його місце запрошено Анатолія Бишовця.

**На знімку:** Сергій Попов (ліворуч) у матчі проти португальців.

**Фото Миколи БОЧКА.**

**Футбол.** Першість країни. Перша ліга. Пропущені матчі 7 туру: Динамо-2 — Металург М — 1:1. Гусін, 70, Туркін, 80. Металург Д — Нафтовик — 0:1. Климовський, 64. Волинь — Дніпро — 3:0. Гащин, 9, 33, Панченко, 6, 65. Зоря — СК Одеса — 4:1. Малишенко, 10, Манохін, 28, Шопін, 30, Саприкін — 75, Юрченко, 89. Поліграфтехніка — Закарпаття — 6:0. Миколаєнко, 14, 68, Гура, 34, 42, Білик, 59, Яременко, 65. ЦСКА-2 — Шахтар — 2:0. Вус, 55, Пурцакін, 86.

**Хмельницька макаронна фабрика продає якісні макаронні вироби в широкому асортименті,**

ціни найнижчі в Україні.

Тел/факс: (03822) 3-01-21, 3-41-00, 3-24-60.

ЧУДОВА НОВИНА, ПАНОВЕ!



**Великий концерн купує боргові зобов'язання російських емітентів (банків, підприємств, міністерств, відомств тощо).**

Телефон/факс: (044) 554-78-11.

Арбітражний суд Черкаської області (Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 907/8 про банкрутство державної фірми «Орізон-інструмент».

Адреса боржника: Сміла Черкаської області, вул. Мазура, 24.

Арбітражний суд Черкаської області (Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 905/8 про банкрутство державної фірми «Орізон-Промжитлобуд».

Адреса боржника: Сміла Черкаської області, вул. Промислова, 12.

Арбітражний суд Черкаської області (Черкаси, бульвар Шевченка, 307) порушив справу № 906/8 про банкрутство державної фірми «Орізон-ОРС».

Адреса боржника: Сміла Черкаської області, вул. Мазура, 24.

# RISO

## РИЗОГРАФ — современная множительная техника

Легко, как на ксероксе, производительно и дешево, как в типографии.

- высокая скорость печати – 1000 листов за 8 минут
- низкая себестоимость печати (около 0.003 $ за лист А 4 при тираже 2000 копий и больше)
- неприхотливость в отношении бумаги, плотность – 46...210 г/кв.м
- двухсторонний компьютерный интерфейс: сканирование и печать
- разрешающая способность обработки изображения – 400 DPJ
- многокрасочная печать – краски 12 цветов
- формат бумаги А 6 – А 3
- низкие затраты электроэнергии – 300-350 Вт
- высокая надежность, ресурс до 8 млн. копий
- абсолютная экологическая чистота
- впечатляющая простота обслуживания

Демонстрационный зал находится по адресу: ул. Дмитриевская, 30. Тел.: (044) 216-42-98

**Наши партнеры в Украине:**

Киев (044) 216-81-56, 268-73-74, 244-58-62, 264-94-57, 269-20-10, 295-52-18.

Харьков (0572) 12-80-44
Полтава (0532) 18-31-81
Симферополь (0652) 29-24-44
Днепропетровск (0562) 47-08-67

**Приглашаем посетить стенд «RISO» на выставке «Бумажный бум-96»** — **скидка на ризографы во время проведения выставки до 20%**

**(19-24 ноября 1996 г., павильон № 12, НВЦ)**

Представительство RISO (Deutschland) GmbH в Украине
г.Киев, Дмитриевская, 30, тел.: (044) 216-42-98, тел./факс: (044) 211-45-64,

---

**ВАТ «САРНЕНСЬКИЙ М'ЯСОКОМБІНАТ»**
повідомляє про перші загальні збори акціонерів ВАТ, які відбудуться 12 грудня ц. р. об 11-й годині в клубі виробничого управління комунального господарства за адресою: Рівненська обл., м. Сарни, вул. Матросова, 4. Реєстрація учасників з 9-00 до 10-30.

**ПОРЯДОК ДЕННИЙ:**
1. Звіт про фінансово-господарську діяльність за 1996 рік (9 місяців).
2. Інформація про підсумки передплати на акції товариства.
3. Про затвердження нової редакції статуту ВАТ.
4. Вибори керівних органів ВАТ.
5. Різне.

Для участі у зборах акціонерам треба з собою мати:
документ, який засвідчує особу;
доручення на право голосування уповноваженій особі (для довірених осіб).
Довідки за тел. 2-30-27, 2-70-61.

Правління.

---

Объявление

**К сведению акционеров ОАО «Одессакоммунпроект»**

**24 декабря 1996 года будет проведено первое общее собрание акционеров ОАО «Одессакоммунпроект». Собрание состоится в 10.00 по адресу: г. Одесса, ул. Терешковой, 15, 2-й этаж, в актовом зале ОАО «Одессакоммунпроект». Проезд троллейбусом № 9, № 10 до остановки ул. Терешковой. Регистрация участников собрания будет проводиться 23 декабря с 14.00 до 18.00 в зале заседаний.**

Правление ОАО «Одессакоммунпроект».

---

**УВАЖАЕМЫЕ АКЦИОНЕРЫ!**

**26 декабря 1996 г. в актовом зале ОАО «Харьковская макаронная фабрика»** по адресу: Харьков, ул. Франковская, 14, **состоится общее собрание акционеров.**

Начало собрания — в 15 часов. Начало регистрации — в 12 часов.

**Ознакомиться с документами по повестке дня вы можете по адресу: Харьков, ул. Франковская, 14, 2-й этаж, отдел по работе с акционерами.**

---

**Відкрите акціонерне товариство «Київбуддеталькомплект» 18 грудня 1996 року о 14 годині проводить загальні збори акціонерів за адресою: 252070, Київ, вул. П. Сагайдачного, 19; тел.: (044) 416-12-07.**

Реєстрація учасників зборів розпочнеться з 11-ї години.
Порядок денний:
1. Інформація голови правління.
2. Затвердження установчих документів, положень товариства.
3. Обрання органів управління та контролю.
4. Різне.

---

**Реклама в газеті «Голос України». Телефон 441-89-34. Факс 449-85-62.**

---

**Продовжуючи оперативно інформувати акціонерів, вкладників та клієнтів про стан справ у банку, «Юнексбанк» пропонує баланс банку станом на 1 листопада 1996 року. Баланс цілком відповідає даним, поданим до НБУ.**

## Баланс «Юнексбанку»

### за станом на 1 листопада 1996 року

| | (грн.) |
|---|---|
| **АКТИВ** | |
| 1. Каса і коррахунок у НБУ: | 4 093 293 |
| 1.1. В національній валюті | 3 882 341 |
| 1.2. В іноземній валюті | 210 952 |
| 2. Коррахунки в інших банках: | 1 645 366 |
| 2.1. В національній валюті | — |
| 2.2. В іноземній валюті | 1 645 366 |
| 3. Кредити надані банком: | 19 119 011 |
| 3.1. Короткострокові | 15 062 090 |
| 3.1.1. В національній валюті | 9 846 727 |
| 3.1.2. В іноземній валюті | 5 215 363 |
| 3.2. Довгострокові | 4 056 921 |
| 3.2.1. В національній валюті | 2 181 760 |
| 3.2.2. В іноземній валюті | 1 875 161 |
| 4. Міжбанківський кредит | 6 278 800 |
| 3.1.1. В національній валюті | 1 934 800 |
| 4.1. В іноземній валюті | 4 344 000 |
| 5. Міжфіліальні обороти | 11 519 221 |
| 5.1. В національній валюті | 9 801 478 |
| 4.3. В іноземній валюті | 1 717 743 |
| 5. Цінні папери, придбані банком | 4 418 212 |
| 6. Основні засоби та капіталовкладення | 1 163 392 |
| 7. Дебітори | 4 501 095 |
| 7.1. По капіталовкладеннях | 1 688 083 |
| 7.2. В національній валюті | 1 866 558 |
| 7.3. В іноземній валюті | 946 454 |
| 8. Інші активи | 3 492 206 |
| 8.1. Еквівалент валютної позиції | 772 629 |
| 8.2. Відокремлені кошти за рахунок прибутку | 1 537 993 |
| 9. Видатки банку | 802 039 |
| 10. Збитки | — |
| **Всього по активу** | **57 032 636** |
| **ПАСИВ** | |
| 1. Статутний фонд | 8 000 000 |
| 2. Резервний фонд | 79 022 |
| 3. Фонд страхування банківських ризиків | 1 048 434 |
| 4. Інші фонди банку | 1 306 006 |
| 5. Коррахунки інших банків | 668 901 |
| 5.1. В національній валюті | 625 549 |
| 5.2. В іноземній валюті | 43 352 |
| 6. Розрахункові та поточні рахунки клієнтів | 6 552 328 |
| 6.1. В національній валюті | 4 115 707 |
| 6.2. В іноземній валюті | 2 436 621 |
| 7. Залучені кошти | 17 064 482 |
| 7.1. В національній валюті | 5 600 957 |
| 7.2. В іноземній валюті | 10 280 521 |
| 7.3. Громадян | 1 183 003 |
| 7.3.1. В національній валюті | 1 178 264 |
| 7.3.2. В іноземній валюті | 4 739 |
| 8. Міжбанківські депозити | 4 288 350 |
| 9. Міжфіліальні обороти | 11 553 773 |
| 9.1. В національній валюті | 9 801 478 |
| 9.2. В іноземній валюті | 1 752 295 |
| 10. Кредитори | 2 098 913 |
| 10.1. В національній валюті | 1 378 051 |
| 10.2. В іноземній валюті | 720 862 |
| 11. Інші пасиви | 1 975 546 |
| 11.1. Доходи майбутніх періодів | 1 153 624 |
| 11.2. Власна валюта | 772 629 |
| 12. Доход банку | 804 072 |
| 13. Прибуток звітного року | 1 592 811 |
| **Всього по пасиву** | **57 032 636** |

## ЮНЕКСБАНК забезпечує повний комплекс банківських послуг (у гривнях та іноземних валютах).

### Зокрема:

обслуговування через систему «банк—клієнт», що дає можливість проводити платежі, не виходячи з офісу;

трастове управління тимчасово вільними коштами;

залучення коштів на депозит.

**Для юридичних осіб:**

30-35% річних у гривнях;

12-18% річних в іноземній валюті.

**Для фізичних осіб:**

12-15% річних в іноземній валюті.

Операції з цінними паперами (купівля-продаж ОВДП на всіх ринках ОВДП, короткострокове кредитування для придбання ОВДП, операції РЕПО, помірні комісійні —0,05-0,5%, індивідуальні комісійні — для солідних клієнтів);

повний спектр послуг за документарними операціями (інкасо, акредитиви), безкоштовні консультації фахівцями банку по розрахунках з іноземними партнерами;

готівкові операції з валютою (видача готівки в межах внесеної на рахунок готівкової валюти — 0,5% комісійних, безготівкової — 2%);

купівля (0,25-0,65% комісійних) та продаж (0,2-0,3% комісійних) валюти;

продаж чеків Commerzbank, що дають можливість вивезення до Німеччини до 7 тисяч марок — 1% комісійних;

оренда індивідуальних сейфів.

**Наша адреса:**
**252070, м. Київ, вул. Почайнинська, 38/44.**
**Тел. (044) 462-50-62.**
**Факс (044) 462-50-68.**

**Філії:**
**315010, м. Кременчук, вул. Карнаухова, 15. Тел. (05366) 2-80-57.**
**327040, м. Миколаїв, вул. Крилова, 56. Тел. (0512) 34-01-02.**
**324086, м. Кривий Ріг, пр. Гагаріна, 57. Тел. (0564) 74-80-60.**

Віталій ЖЕЖЕРА, «Голос України»

# Роздуми кравця про взаємопов`язаність віддалених речей

***Герц Мепен** — київський кутюр'є, наскільки геніальний, настільки й легендарний, увінчаний медалями міжнародних показів мод, немов старий маршал. Втім, бувало всяке: колись він посів на одному показі одразу три перших місця й надовго потрапив в опалу.*

*Кілька років тому, коли ми тільки познайомились, він сказав: «Вам надо сделать хорошую выкройку и вы будете похож на человека!» Я тут же згадав свого комбата, котрий вважав, що навіть військова форма не облагороджує мою фігуру. «О, ваш комбат бил немножечко не прав, всякий человек рождается с ощущением костюма и с музыкальным слухом!»*

*«Викройку» він так і не зробив (я сам винен), але відтоді ми з Герцем Мойсейовичем стали добрими знайомими. Традиційний початок зустрічі або навіть телефонної бесіди завжди звучить приблизно ось як: «Ви так хорошо виглядите, да-а?»*

*Польський єврей, Мепен на початку другої світової перейшов радянський кордон, пережив усе, що тоді мусив пережити іммігрант. Усі його рідні загинули у Варшавському гетто, а він по війні назавжди осів у Києві, в столичному Будинку моделей. Усе життя маючи справу з «матерією», Мепен зберіг пристрасть до нематеріальної сутності, він це називає «воздухом»: «Знаете, в Париже — один воздух, в Варшаве — другой, в Киеве — третий, и все это — совсем разные воздухи, да!» У нього мова персонажів Ісаака Бабеля, і перекладати або виправляти це я не наважуюся: «У меня в голове роется много мислей!» Цього разу він запросив мене, аби показати останню, несподівано одержану грамоту: «Герцу Мепену, основоположнику й метру Української Високої Моди — за видатні заслуги й багаторічний внесок у розвиток національної моди з глибоким визнанням і щирою повагою — Асоціація виробників Високої Моди».*

— Вот она, эта грамота. Послушайте, ведь я человек негодящий для популярности, я себя никогда не рекламировал, но вот моя популярность сама вилезла наружу, эту грамоту они мне вручили просто насильственно! Но я ведь вроде отношения к ним не имею, а они меня уважают. И Дом моделей не отпускает меня совсем на пенсию, говорят, я им нужен. За что, да?

Хотя — почему нет? Ведь я двести лет отдал этому искусству, ибо видел работы моего прадедушки-портного, а уже мой дедушка учил меня самого шить, а отец одевал интеллигенцию Варшавы и Кракова, а я учился во всем мире, в Париже, Милане — издали, конечно...

Ви знаете, весь успех — не в замисле, а в портняжестве, именно оно дает Високую Моду. Лучшие костюмы носили Марлен Дитрих и Гарри Купер, но им шили — ПОРТНЫЕ, это был культ портняжества, и это уже не повторится, сейчас мир изменился, такой потребности нет, сейчас то, что связано с портняжеским искусством, почти не показывают, но я живу тем миром, не промышленным, ручным...

Я, может быть, второй человек в мире, который прожил такой сложный путь в этом искусстве. Я не озлоблен на антисемитов — у меня человечность большая. Я их жалею, даже тех немцев, которые... Ви знаете — моя покойная жена Ирма Фердинандовна, достойнейшая женщина и помощник, была чистокровной немкой? Я вам скажу больше. Я к плохому человеку даже лучше отношусь. Знаете — почему? Потому что его никто не любит и не жалеет, вот какой я интересный, да?

Между прочим, в Киеве сейчас очень уменьшился антисемитизм, а в государстве его вообще не стало. А вот коммунисты меня в этом смисле удивляли, да...

Вот у меня роется в голове уже давно мисль — сделать красивый вечерний виход на музыку Майбороды. А некоторые говорят: ви еврей, откуда имеете интерес к Украине? Ви, наверно, подхалимничаете, да? Нет, я живу на этой земле, а долг художника — виражать себя там, где он есть. Ведь украинский сардак один чего стоит, этот угол рукава — он оказал влияние на всю мировую моду, потому он достоин любви. Отсюда я всегда знал, что Украина будет самостоятельной, меня даже националистом называли. Меня — еврея, да?

У нас теперь, слава Богу, есть национализм, но нет патриотизма, ви не знаете — почему? Я вам скажу. Потому что патриот — это спонсор, это меценат, он платит своим мастерам. А наши платят чужим. Вот в Киеве есть Воронин, великолепный мастер, он умеет одевать и больших людей, и демократическую публику, он книгу написал. Есть фирма «Ольга и Симонов». Все — таланты. А мецената, равного им, — нет. Это обидно и неправильно.

Я имел интересные беседы с Рыльским и Бажаном. Ви удивлены? После войны, я только приехал в Киев, я был никто, а это было время «дела врачей», и был показ моих моделей, а Рыльский был на том показе, и увидел, что мне грустно, и подошел, и заговорил ласково, хоть ему, говорят, тогда тоже было грустно. А с Бажаном вот как. Был в Киеве портной Маев, лучше, чем я, у него одевались веские люди, и он привел ко мне жену Бажана, такая красавица, слушайте! И я сделал ей сногсшибательное пальто — без мерки, я так умею. Но она не взяла пальто, говорит: я жена знаменитого человека, будет неприлично, если на улице на меня все будут оглядываться. Но деньги заплатила. Я деньги не взял, это пальто продал и сделал ей другое, она потом много лет в нем ходила. Сделал и принес ей домой, вишел Бажан и заговорил со мной по-еврейски. Я думал, он еврей, а оказалось, он — переводчик и большой поэт, вот как.

Когда в Доме Моделей устроили показ моей коллекции «Дух времени», за что я им навсегда благодарен, я должен был впервые в жизни виступать перед людьми, а я не умею и боюсь. А мой знакомый, Гедаль Давидович, по прозвищу Раввин, говорит: «Не бойся, иди, ведь эти модели не ты делал, а Бог, он тебе и откроет рот, ведь разве у этой девочки-манекенщицы просто так красивые ноги, это тоже от Бога, вот и иди!» Я вишел и вдруг сказал: «Это не моя заслуга, а Украины, это она сегодня в високой моде вознеслась над Парижем, а не я!» Я правильно сказал, да?

Я не талантлив, я ничего не умею, кроме швейного дела и еще — наблюдать и понимать людей.

Чтобы пришли правильные идеи в голову, это не так просто. Как связать портняжество и фантазию? Общий уровень культуры это соединяет, и если человек не чувствует музыку, не умеет влюбиться, у него это не соединяется. Мой отец говорил: если ты научишься отличать игру одного скрипача от игры другого скрипача — значит, ты сумеешь сшить хороший пиджак...



Кто мне равен? Они все, молодые, более талантливы, чем я, Украина этим богата, но они часто занимаются трюкачеством, цирком, а мода ведь связана с традицией человеческой фигуры. Но таланты колоссальные, я поражен даже, можно так сказать, да?

Про меня хотят снимать кино и говорят, чтобы я книгу написал. Знаете, как я ее назову? Вот так: рассказы портного о любви! У меня много наблюдений о любви есть, очень много любовных историй видел, сам искал идеал, но видел всякое и теперь понимаю, что любовь —это самое главное, она в человеке не выдумана, она —от природы.

Ви спрашиваете, почему моя дверь не запирается ни днем, ни ночью? А у меня нечего украсть. Мне семьдесят шесть лет, мне уже поздно зарабатывать, я не научился, да это и невозможно, настоящая вещь всегда делается слишком долго, не все могут столько ждать и платить за это. А вообще люди сейчас зарабатывают деньги, оказывается, наверное, да? Но я не умею. Хотите посмеяться? Мне давали большие деньги: открой свой секрет. Я говорю: за мой секрет вы не дадите денег. Они говорят: дадим, только открой! Я говорю: пожалуйста — дело любить надо, вот и все, ха-ха-ха-ха!..

*... Отакі от балачки. Втім, нехай читач не обманюється щодо благодушності Маестро. Коли треба, він може відкинути естетство й бути причіпливим, мов ротний каптенармус. Коли ми відбирали ілюстрації до цього матеріалу, Герц Мойсейович наполегливо пропонував узяти фото якогось пальта, знімок нечіткий, до того ж, знято ззаду. «Не беру!» Він аж образився: «Как?! Ведь это же настоящая кожа!» Інше фото мені сподобалось: манекенниця з ногами од пліч демонструвала пальто в стилі класичного авангарду. Він — проти: «Легкомисленно! Все видно, а пальто не видно...» Взагалі, все, що «легкомисленно» для нього, здається, найстрашніше з усіх можливих гріхів. Оцей матеріал він теж запідозрив у такому гріху: «А вдруг кто-нибудь обидится?» Та хто ж образиться, коли тут ні про кого не написано, окрім нас з вами? «Вот потому кто-нибудь и обидится... Ви обязательно напишите, что Киевский Дом моделей стоял у истоков високой моды и оттуда пошли все таланты!» Але ж уже написано! «Послушайте, это об ком написано — обо мне или об вас?!» Ну, знаєте, навіть глава нашого парламенту не настільки прискіпливий до своїх інтерв'ю... «Э-э, ему это можно, а мне, понимаете — нет!..»*

**На фото Юрія ВЕНГЕРЕША: Герц Мепен у себе вдома.**

# «НЕ КИНЬМО БЕЗ ПРИГЛЯДУ НАШЕ МАЙБУТНЄ»

***Нещодавно** в Національному університеті імені Тараса Шевченка відбулася презентація нової збірки поезій Леоніда Федорука «Серцетрус». Автор (за власним визначенням, на роботі — державний службовець, у житті — український поет) уже добре відомий шанувальникам поетичного слова: перша збірка «Липнева моя Україна» полонила багатьох читачів щирістю сповіді, образним світобаченням, тонкою мелодикою писаних серцем віршів. Недарма поезія Леоніда Федорука надихнула на творчість наймаститіших українських композиторів: більш як два десятки його віршів покладено на музику. Серед них — своєрідний гімн «Слава Україні», виконаний на перщій сцені держави — в Палаці «Україна» в День незалежності 1995 року.*

*Поезії Леоніда Федорука не потребують реклами. Втім, як і поезії взагалі. Сподіваємося, на поетичні акорди «Серцетрусу» обізвуться струни сердець наших читачів. Проілюструвала збірку шестирічна Олеся, внучка поета: «Дідусю, я намалювала Україну...» Вималювану і виписану добром і любов'ю отчу землю Федоруки дарують вам — читайте.*

*Леонід ФЕДОРУК*

## МОЛИТВА

За всі печалі вікові,
За наші горесні розп'яття
У душі, вірою живі,
Пролийся, небо, благодаттю.

О, Боже, одведи біду,
Благослови на кращу долю,
— Вже час привести
до ладу
Все в наших душах,
нашім домі.

Щоб син вернувся на поріг
Колись полишеної хати,
І за тепло, що він зберіг,
Йому всміхнулась бідна
мати.

Щоб наші злагода
і труд
Добром у вічність
проростали,
Надію нашу пресвяту
О, Боже, осіни перстами.

Надію нашу пресвяту
Ти тричі осіни
перстами.

## НАД УКРАЇНОЮ ГОСПОДНІЙ ДУХ

Ми довго так блукали у пітьмі,
Що і тепер з простертими руками
Йдемо, незрячі і глухонімі...
А поміж хмар!.. А в небі!... А над нами,

Над Україною Господній Дух —
Святе знамення сущим і грядущим,
На Віфліємську зірку молоду
І очі обернім свої, і душі!

Ніхто за нас не порає для нас...
І ми самі у святості чи блуді...
Зійде з очей облуди пелена —
Ми правдою святою вічні будем.

Над Україною Господній Дух —
Святе знамення сущим і грядущим,
На Віфліємську зірку молоду
І очі обернім свої, і душі!

Вона — снага і помислів, і справ,
Вона опора духові і силі.
Вона любові праведна сестра,
І нас вона продовжує у сині.

Над Україною Господній Дух —
Святе знамення сущим і грядущим,
На Віфліємську зірку молоду
І очі обернім свої, і душі!

Отців своїх до Вічності посли,
—Ми у одвіті за життя і вроду
Землі, з якої щедро проросли,
В якій коріння наших родоводів.

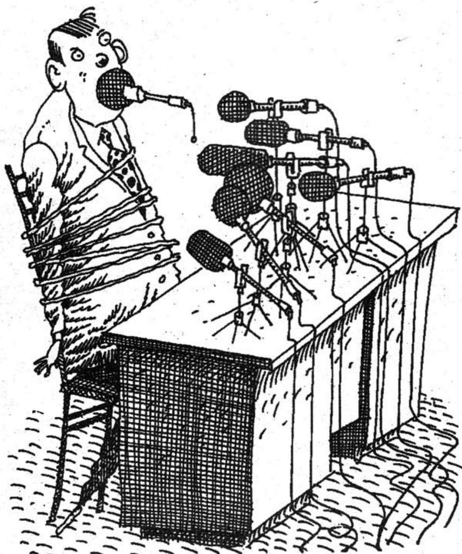
Над Україною Господній Дух
—Святе знамення сущим і грядущим,
На Віфліємську зірку молоду
І очі обернім свої, і душі!

* * *

Немов перед божницею свіча,
Сторожко моя пам'ять пломеніє,
І сам я перед Господом німію,
Узрівши таїну в його очах.

Я замовкаю: все навкруг мовчить.
Мовчазні ми, як по війні руїни...
Така душа моєї України
На схилі перших двох тисячоліть.
1987

Жарт номера



## Освітлення

*Так проллю світло, що не відмиєшся!*

**Юрій БАЗИЛЄВ.**
**Мал. Олега ГУЦОЛА.**

# Краще, ніж у нас, не буває!

## (Ще один трактат про рекламу)

Ви помітили, скільки довкола реклами? Соціологи полічили: на п'ятихвилинний мультфільм припадає сім хвилин реклами, що еквівалентно семи квадратним сантиметрам газетної площі на п'ять друкованих (і не дуже!) слів. У чому ми опинилися попереду всієї планети, то це в кількості реклами.

А яка сила, я навіть сказав би, могутність реклами!

«... Худніть з нами. До двадцяти кілограмів за тиждень. І жодних дієт!» — і ми стаємо в чергу. Причому приходять купувати засіб для схуднення навіть панночки, вага яких менша за тридцять шість кілограмів. Разом з черевиками!..

Або ось таке. Надивився сусід реклами і цілковито перейшов на «Віскас». Тепер він переживає другу молодість, і пенсії йому вистачає на платню за квартиру. Щоправда, «Віскас», з'ясувалося, має побічний ефект — дід ночами у підвалі мишей ловить.

Одного разу мимоволі був свідком такої розмови. Мама з донькою гуляють. Раптом біля кіоска дівчинка завередувала: «Мамо, купи мені «Тампакс», купи, а то до садочка не піду. Оля з нашої групи вже півроку користується, їй мама купила. А ти мені не хочеш, так?..»

Іду якось у трамваї і чую, як поруч дві бабусі сперечаються, що краще від тарганів допомагає. «Тік-так» чи «Юпі»? А з іншого боку дві пані, дещо молодші. Одна другій «Секрет Тропіканки» розповідає: «... А свекор її не любить за те, що вона чистить зуби не «Аквафрешом», а «Колгейтом»...»

Та що там жінки! Уже будівельники й ті перейшли на мову реклами. Іду якось повз будівництво, а з-за паркану: «... Фрутіс твою юпі!» Це сварить, значить, виконроб когось.

Телебачення, радіо — це добре, але не вистачає ефірного часу. Там іноді ще щось вмикають. Тож реклама тепер на транспорт, на паркани перебралася.

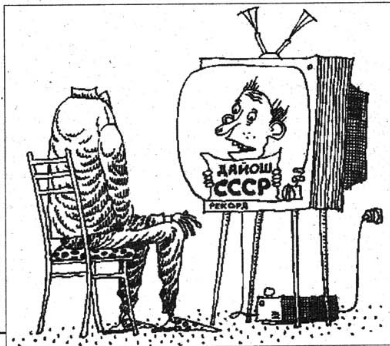
Як раніше в автобазі диспетчер рознарядку давав? Правильно! Двадцять два дванадцять — до кар'єру, двадцять сорок сім — на завод тощо. А тепер?! «Дірол» — на цукровий завод, «Пімафуцин» — у дитячий садочок, «Президент» — на звалище.

Уявіть, їде тролейбус, розмальований під шоколадний батончик, а напис на ньому: «З'їж мене!»

Нещодавно я машину пожежну бачив, а на ній: «Криккет» запалить і воду!»...

А вчора у наш двір швидка допомога приїздила, то на ній теж реклама: «Ми вже чекаємо на вас! Похоронне бюро братів Ктоцьких»...

Але все це ще дрібниці. Ось нещодавно з «Військовому віснику» писали, що одна бізнес-вумен за ремонт підводного човна платила, щоб рекламу її фірми розмістили на тому ж таки човні. Тепер, я так розумію, вже й риби цю фірму знають. Цікаво, вони теж повірять, що «Кефрі» краще за «Стіморол»?..




Не знаю, як ви, а я іноді плутаю «Орбіт» з «Барбі», «Наполеон» з хамелеоном, «Понтіак» з порталом... А ночами мені сниться, що на шматок «Біттнера» намазую великою ложкою «Супернінтендо», посипаю «Джаффою» і, жуючи, мукаю від задоволення...

**Юрій АЗАНОВ.**
**Мал. Олега ГУЦОЛА.**

# ХІД КОНЕМ

— Здрастуй, моя ластівочко!

— Привіт.

— Сподіваюся, ти бачила сьогодні по телебаченню моє інтерв'ю? Як я їх усіх прошпетив, га?!

— Але ж ти ще вчора по радіо співав їм алілуя!..

— Розумієш, моя білочко, то було вчора, а це —сьогодні, то було радіо, а це — телебачення, тоді я стояв на одній платформі, тепер — на іншій, а завтра, можливо, переберусь на третю. Нічого не вдієш, життя не стоїть на місці, і треба тримати ніс за вітром! Хто вчасно переорієнтується і зробить хід конем, той і отримає лавровий вінок переможця. А ось реальне підтвердження того — в мене новенький «Мерседес». Сідай, моє ягнятко, я весь згораю від пристрасті!..

— Ні.

— Як? Чому?

— Вибач, але ж ти сам щойно сказав, що треба тримати ніс за вітром, уміти вчасно переорієнтуватися. Так-от: я поспішаю на побачення з однією людиною. У нього, правда, немає «Мерседеса», у нього взагалі немає автомашини, зате він молодий, перспективний і взагалі — він мені подобається!

**Сашко ПЕРЛ.**
**Мал. Бориса РЕВЧУНА.**



# ВІДКРИТТЯ

Мій сусід прямий, як рейка. Коли я запитав, чому це в нього на картоплі немає жодного колорадського жука, а в мене, навпаки, цілий легіон, відповів:

—Бо ти такий господар. У тебе руки не туди стоять. І взагалі ледащо. Що в голові, що в господарстві —безлад. А жуки це полюбляють.

Мене від обурення заціпило. Скипілу злість вирішую зірвати на клятих колорадах.

—Зараз, негідники, вся повизбирую, — шепочу про себе. Крізь зуби.

Щоб веселіше працювалося, вмикаю транзистора. Заревла попмузика і сталося диво: жуки почали поспішно лізти по стеблах донизу.

—Що, хлопчики, не подобається?! — торжествую на повний голос і додаю звуку в приймачі. — Давай! Шеренгами! До сусіда! Цікаво, що він завтра заспіває, господар?..

Та придивившися, зрозумів, що жуки і гадки не мали кудись тікати. Сховалися під листям, тремтять, лупають очима. А деякі, із слабкими нервами, в землю закопалися. Розгублений стою посеред ділянки: як їх тепер збирати, мерзотників?

Тим часом по приймачу почалася трансляція засідання Верховної Ради. Хотів вимкнути, оскільки мені це давно набридло, та раптом помітив, що жуки знову потяглися вгору, а ті, що закопалися, почали вилазити. Як з окопів. Усілися на верхівках стебел і слухають трансляцію, працюючи щелепами. Коли ж на сесії доходить мало не до бійки, починають жувати в шаленому темпі. Наче м'ясорубки. Правду казав сусід: люблять безлад, гади смугасті.

Давно відомо, що прогрес рухають ледацюги. Одні вигадують усякі машини, механізми, технології, інші —новий суспільний лад, тільки б менше працювати або взагалі не працювати. Отож і я почав міркувати: як це використати, щоб мені було менше роботи? Майнула геніальна думка: простежити, як жуки реагуватимуть, якщо не тільки почують, а й побачать.

Ставлю на ділянці телевізора. Вмикаю. Тут жуки й поперли. На перший рядок картоплі. Ближче до телевізора. Вмощуються і жеруть не тільки листя, а й стебла, червоніють від задоволення, коли депутати починають чубитися. Думають, мабуть, тварюки, що тепер уся картопля в Україні — їхня.

Зачекав я, доки всі перелізли на перший рядок.

—Ну все, — кажу, — червонопузі. Час бай-бай. Вечірньої казки сьогодні не буде.

За кілька хвилин струшую жуків у відро. Всіх.

Відчуваю, що стою на порозі визнання і слави. Адже зробив відкриття, яке розв'яже проблему колорадського жука. Мерщій — до бюро патентів. Відкриття запатентувати.

Бюро патентувати не хоче.

—Для того, щоб працювало ваше відкриття, потрібні специфічні умови. Ви впевнені, що у нас завжди буде безлад, не буде господаря? Ви впевнені, що у нас завжди буде така Верховна Рада? — закидали мене запитаннями.

—Не впевнений.

Бюро розводить руками.

—Тоді вибачайте...

Духом не занепадаю. Вважаю, що на мій вік безладу стачить. А якщо раптом станеться диво, то й жуки щезнуть. Не полюбляють вони, коли — порядок. В господарстві. І в голові.

**Анатолій ДЯДЮН.**

# Ура!

Федір Михайлович, Валентина Семенівна, третьокласник Вітько та чотирирічна Світланка — все сімейство Сидорчуків — розсілися на кухні.

—Увага, вмикаю! — урочисто, з помітним тремтінням у голосі проголосив Сидорчук-старший і повернув ручку радіоприймача.

—Незважаючи на це, ми зупинимо спад виробництва! —долинуло з динаміка.

—Добре! — відреагував Сидорчук.

—Ми оздоровимо кредитно-фінансову систему!

—Чудово!

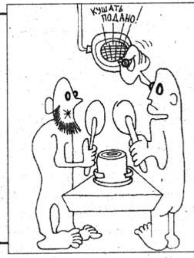
—Не на словах, а на ділі підвищимо життєвий рівень народу! — пообіцяли з динаміка.

—Оце дають — молодчаги!

—Виведемо країну з кризи!

—Ура! — заволав Сидорчук і вимкнув радіоприймач. Очі його блищали, руки гарячково тремтіли. — Вода вже закипіла. Швиденько всі знімайте із своїх вух локшину і кидайте її у каструлю.

**Олександр ПЕРЛЮК.**
**Мал. Володимира ВАСЬКОВЦЕВА.**




ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 228657.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311215.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.